

Emperyalist dünya sisteminin hegemonya mücadelesi ve onlara uşaklıkla amade yarı sömürge, yarı feodal devletlerin bölgesel savaşları büyütme eğilimi, buna uygun konumlanışları ekonomik krizin yarattığı sonuçları ve toplumsal çelişkileri ele alışlarına doğrudan yansımaktadır.

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

26 HAZİRAN- 10 TEMMUZ 2024 • SAYI: 164 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

tüm dünyada

TANKLARA KARŞI TAŞ

EKONOMİ 4

**ASGARİ ÜCRETE
MÜDAHALESİZLİĞİN BAHANESİ:**
"ASGARİ ÜCRET ARTIŞI
ENFLASYONU TETİKLER"

Merkez Bankası da dezenflasyon programı için asgari ücrete yılda iki kez zam yapılmasına karşı çıkıyor. Oysa asgari ücret artışı Türkiye'de son 20 yıldır enflasyona yol açmadı, enflasyonu tetiklemedi! Türkiye'de asgari ücret artışının enflasyona yol açtığı, enflasyonun nedeni olduğu iddiası bilimsel ve deneysel olarak doğru değildir!

DÜNYA 10

**AP SEÇİMLERİ GÖSTERİYOR:
ANTİ EMPERYALİST MÜCADELE
ŞART**

Süreç güçlü bir anti emperyalist bilinç ve hareket yanında, ekonomik ve toplumsal gelişmelerin sistemleri daha fazla faşist yol ve yöntemlere sürükleyeceğinin kavrayarak anti faşist mücadeleyi yükseltme yaklaşımıyla ele alınmalıdır. Bu da emekçilerin hak ve özgürlük için örgütlemesi, daha fazla kaynaşmasını şart koşmaktadır.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Tüm Büyük Birliklerin Karakterindeki İlkeler Yol Göstericidir

Marmara Hapishanesinde Tutsak Partizanlara ceza yağıyor

Silivri’de bulunan Marmara Kapalı Hapishanesindeki Tutsak Partizanlara 2 aylık görüş yasağı verildi.

Ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında hapishanede anma yapan Tutsak Partizanlar hakkında disiplin soruşturması başlatıldı. Savunmaların ardından Tutsak Partizanlara 2 aylık görüş yasağı verildi. Verilen cezalar İnfaz Hakimliği ve Ağır Ceza Mahkemesinde onaylandı.

Geçtiğimiz haftalarda 19 Aralık Hapishaneler Katliamı’nda katledilen devrimcileri andıkları için aralarında Tutsak Partizanlar, Grup Yorum emekçileri, ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozagaçlı’nın da

olduğu 14 tutsak hakkında 2 ay görüş yasağı verilmişti. Tutsak Partizanlar hakkında toplam 4 ay görüş yasağı verilmiş oldu.

1 MAYIS TUTSAĞI 5 PARTİZAN OKURUNA GÖRÜŞ YASAĞI

1 Mayıs’ta İbrahim Kaypakkaya siluetli Partizan flamaları taşıdıkları için tutuklanan 5 Partizan okuruna hapishane

idaresi 1 aylık görüş yasağı verdi.

Ayrıca 1 ayı aşkın süredir tutsak bulunan 1 Mayıs tutsaklarının hâlâ spor hakkından yararlanamadığı öğrenildi.

‘AİLE İLE YAN YANA OTURMAK YASAK’

Açık görüşte aileleriyle masada karşı karşıya oturmayı kabul etmeyen ve

ailelerinin yanında oturmak isteyen tutsaklar hakkında disiplin soruşturması başlatıldı. Görüş yasağına 5275 sayılı Kanun’un d bendi gerekçe gösterildi. İlgili maddede “Kurumda korku, kaygı veya panik yaratabilecek biçimde söz söylemek veya davranışta bulunmak.” ifadesi yer alıyor.

Tutsak yakınları ise aileler ile tutsakların yan yana oturmasının hapishanede nasıl bir korku, kaygı ve panik yaratabileceğini anlamadıklarını, bunun keyfi bir uygulama olduğunu belirtti.

Bu hafta gerçekleştirilen açık görüşte de tutsakların ailelerinin yanında oturması üzerine gardiyanlar açık görüş alanına girdi ve sözlü tartışma yaşandı.

İngiltere Göçmen Emekçiler Birliği (İGEB) kuruldu

İngiltere Göçmen Emekçiler Birliği büyük bir coşkuyla kuruluşunu duyurdu.

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) bileşeni olarak faaliyetlerine başlayan İngiltere Göçmen Emekçiler Birliği (İGEB) Londra’da işçi-emekçilerin buluşma mekanı olması hedefiyle Idea FABRİKA’nın açılışını gerçekleştirdi.

AGEB’e bağlı olarak İngiltere’de yürütülen çalışmalar, daha kurumsal ve

kitlesel bir karakter kazanması hedefiyle dernekleşti. Gün boyu ziyaretlerin yapıldığı dernek açılışı 22 Haziran’da saat 15:00’te gerçekleştirildi. Kısa bir selamlama ile başlayan açılış konuşmasında, kolektif bir şekilde yaratılan bu değer tüm işçi ve emekçilere ait olduğu, emperyalist-gerici saldırılara karşı devrimci-demokratik temellere daha sıkı bir şekilde bağlı kalarak mücadelenin geliştirilmesinin önemine

vurgu yapıldı. Derneği kurarken yaratılan kolektif çalışma tarzının derneğin tüm çalışmalarına yansıtılması gerektiği belirtildi.

Açılışta AGEB bileşenleri Mor-Kızıl Kolektif, İTİF, ATİGF ve AGEB’in Almanya, Belçika, Hollanda, Fransa ve Yunanistan örgütlülüklerinin ortak dayanışma mesajı okundu. Sürgünler Meclisi Londra Temsilciliği de açılışta dayanışma mesajlarını iletti. Ardından GİK-DER adına da bir konuşma gerçekleştirilerek devrimci dayanışma duyguları ifade edildi. Partizan, DAY-MER, YÇKM ve Kurdish de açılış etkinliğine katılım sağladı. Dayanışma ziyaretleri gün boyu devam etti.

İsviçre’de binlerce kadın Kadın Grevi’nde sokaklardaydı

14 Haziran İşçi ve Emekçi Kadınlar Grevi bu yıl da tüm coşkusuyla İsviçre’de gerçekleşti. İsviçre’nin birçok şehrinde binlerce emekçi kadınlar her türden eşitsizliğe ve şiddete karşı talepleriyle genel grev örgütleyerek sokaklarda buluştular.

İlk olarak 14 Haziran 1991 yılında yarım milyona yakın kadın grev çıkarak sokakları zapt etmişti. 1995 yılında ise Federal Mahkeme tarafından “kadın erkek eşitliği” yasalaşmış olsa da bugün hâlâ “Avrupa’nın

en gelişmiş ülkesi” olan nitelendirilen İsviçre’de uygulanmamaktadır.

Eşit işe eşit ücret ilkesinin uygulanması için devletin adım atmaması İsviçre’deki cinsiyet eşitsizliği mücadelesinin esaslarından biri olmuştur. Öte yandan

kadının sosyal, siyasal, ekonomik hak temelli mücadelesi de sürmektedir.

Binlerce emekçi kadın Zürih Bürklip-latz’da buluştu. Yapılan konuşmaların ardından aralarında Mor-Kızıl Kolektif’in de bulunduğu kitle yürüyüşe geçti. Yürüyüşte kadınlar eşit işe eşit ücret hakkı, kadına yönelik şiddet, siyasal haklara dikkat çeken birçok döviz ve pankart taşıdı.

Emekçi kadınlar yürüyüş esnasında sık sık sloganlar atarak coşkuyu yükseltti. Kantonalbank Alanına gelindiğinde kitle sessiz bir şekilde oturma eylemi gerçekleştirdi. Öte yandan Siyonist İsrail devletinin Filistin’e yönelik katliamları sloganlarla protesto edilerek Filistin

direnşi selamlandı. Eylem Helvetiap-latz’da sonlandırıldı.

Theatherplatz’da da binlerce emekçi kadın toplandı. Yürüyüşe geçmeden önce birçok kurumun mesajları okunarak kadınlar mücadeleye çağrıldı. Okunan mesajlardan sonra küçük bir tiyatro oyunu sergiledi. Aralarında Mor-Kızıl Kolektif aktivistlerinin de bulunduğu binlerce emekçi kadın yürüyüşe geçti. Yürüyüşte atılan sloganlar coşkuyu artırdı.

Yine Basel’de de eşit işe eşit ücret, kadına yönelik şiddet ve erkek egemen sisteme karşı mücadeleye dikkat çeken birçok döviz ve pankartlar taşıdı.

POLİTİK GÜNDEM

ANTİ EMPERYALİST, ANTİ FAŞİST VE ANTİ FEODAL MÜCADELE İLE KURTULUŞ!

Dünya, emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaştığı ve bölgesel savaşların yaygınlaşarak savaş eğilimiyle çepçevre sardığı bir girdabın içinde. Emperyalizmin tepeden tırnağa siyasal gericiliği savaşla karakterize olur. Çürümüş tekeli mali sermaye dünya pazarları üzerinde çölleştirici bir etkiyle dolu dizgin hareket ederken yıkıcı rekabet içinde savaşlara başvurarak hegemonyasını tesis etmekten geri durmuyor. Emperyalizm birikim modelinde yaşadığı tıkanmaları, krizleri savaşlarla açma, ezilen halklara ve uluslara yönelik saldırganlığı daha fazla tırmandırma yolunu izler. Kuşkusuz emperyalizm halklar için sürekli, sistemli bir saldırganlık siyasetinin yol açıcısı, yeni yolları bulmanın izini sürme ustalığına sahiptir. Yaşadığı ekonomik kriz ve daha da önemlisi üretim modelinde yaşadığı tıkanma emperyalistleri yeni pazarlar elde etme ve var olan pazarlarını korumaya yönelik politik bir yoğunlaşmaya doğru da sürükler. Bu emperyalistler arası çelişkinin yoğunlaşması ve askeri saldırganlık seçeneğinin daha fazla gündemleşmesinin de zemini.

Özellikle son 9 yıldır ABD ve NATO'nun Rusya'yı Doğu Avrupa'da kuşatma siyasetinin yoğunlaştığı bir süreç ve savaş kışkırtıcılığı yaşanmaktadır. Bu siyasetin odağı ise Ukrayna olmaktadır. Bu kışkırtıcılığın sonucu ise 24 Şubat 2022'de Rus emperyalizminin Ukrayna'yı askeri olarak işgal etmesi olmuştur. 2 yılı geçen süre boyunca NATO'nun Ukrayna'ya yoğun askeri, lojistik ve ekonomik desteğine rağmen Rusya sürekli ilerleme kaydetmiştir. ABD önderliğinde Batı emperyalistlerinin Rusya'ya yönelik ekonomik yaptırımları caydırıcı bir etki yaratmadığı gibi çelişkileri büyüten, yeni gerginlik alanları yaratan, dünya genelinde Rus etkisini zayıflatamayan sonuçlar doğurmuştur. Son olarak Ukrayna'nın Rusya karşısında askeri başarısızlığı ABD ve NATO'yu geri adım atmaya değil, daha fazla kışkırtmaya iten hamlelere sürüklemiştir. ABD, Ukrayna'ya resmi olarak tanıdığı Rusya toprakları içinde silah kullanma izni tanımış, Ukrayna'nın F-16'larla donatılmasına dair süreç hızlandırılmış,

ABD ve NATO silah sanayii Ukrayna'yı beslemeye devam etmiştir.

NATO Genel Sekreteri Stoltenberg "Güçlü caydırıcılık potansiyeline sahip olduğunu dış dünyaya göstermesi gereken ittifakın, nükleer varlıklarını depodan çıkarıp kullanıma hazır hale getirmesi konusunda görüşmeler" yapıldığını belirterek "Nükleer silahlar var olduğu sürece nükleer bir ittifak olarak kalacağız; çünkü Rusya, Çin ve Kuzey Kore'nin nükleer silahlara sahip olduğu, NATO'nun sahip olmadığı bir dünya daha tehlikeli bir dünyadır" şeklinde oldukça net açıklamalarla nükleer silah tehdidini açık ifade etti. NATO Sekreteri The Guardian'a verdiği aynı röportajda özellikle Çin'in nükleer yeteneklerinin gelişmesinin yarattığı tehdide özel vurgu yaptı. Ancak NATO'nun esas yoğunluğunu "Nükleer silahlarını Rusya tehdidine karşı güncellemek" olarak tanımladığı görülüyor. Kuşkusuz bu gelişmeler ve söylemler emperyalistler arası savaşın kapıda olduğu yorumuna bizi götürmemeli. Gelişmelerin seyrinin çatışma ve çelişkilerin derinleşerek boyutlandığına işaret etmektedir.

Bu durum Orta Doğu ve Kızıldeniz'den Körfez ve Afrika kıtasına, Güneydoğu Asya'ya kadar genişleyen bölgesel çatışmaların artacağına dair bir eğilimin olduğunu göstermektedir. Filistin Direnişinin Siyonist İsrail'e yönelik 7 Ekim 2023'deki Aksa Tufanı hamlesi ile Orta Doğu'da zaten çelişkilerin daha fazla derinleştiği bir politik durum söz konusudur. ABD ve Batı emperyalistlerinin tam desteğini alan Siyonist İsrail acımasız bir katliamla Gazze'yi yerle bir ederek insansızlaştırma ve işgal ederek güvenli bölge haline getirme, Batı Şeria'da gerici yerleşimci siyasetiyle işgali derinleştirme ve parçalanmış Filistin'i daha da parçalamaya odaklandığı bir tablo söz konusudur. Bunun yanında İsrail'in ABD yönlendirmesiyle temkinli ve kontrollü bir şekilde İran ile çatışmaları tırmandırmaya çalıştığı görülmektedir. Geçtiğimiz aylarda ilk defa İran doğrudan İsrail'e saldırı düzenleyerek bölgede oluşmuş bir statüyü ortadan kaldırmıştır. İsrail saldırılarını Lübnan ve Suriye'ye doğru genişleten heveslerini gizlememektedir. Bu eksende

ABD ile yoğun bir temas halinde süreci örgütlemektedir. İsrail Savunma Bakanı Gallant'ın 23 Haziran'da ABD'ye yaptığı ziyarette Lübnan Hizbullahı'na yönelik saldırı planları görüşüldü. ABD savaş gemilerinin Akdeniz'de olası bir Hizbullah-İsrail savaşı için konumlandığı görülmektedir. Bu durumun bölgesel çatışmaları tırmandıracak, İran'a yeni hamleler için zemin sunacağı açıktır. Filistin ve Hizbullah'a Rusya'nın destek verdiğine dair Batı blokunun iddiaları ise düne göre daha güçlü dile getirilmektedir.

Emperyalist güçlerin hegemonya savaşımı, bunun tırmanan ve bölgesel savaşları genişleten karakteri karşısında emperyalizmin uşağı olan devletlerde bir yanda çatlaklardan faydalanma siyaseti izlerken diğer yandan verili çıkarlarına zarar gelmeyecek, etkili bir konum edinme peşindedir. Faşist diktatörlük bu eksende aktif bir politika izlemektedir. ABD-NATO ile Rusya arasında bir süre köprü vazifesi gören, İsrail'in Filistin'e saldırganlığı karşısında ekonomik-siyasi konumlanışını değiştirmeksizin Filistin'in çıkarlarını politik bir güç elde etmek için bir demagojiye çeviren ve bu tutumuyla İsrail'in acımasız katliamlarına her türlü politik olanağı sunan, Suriye'de elde ettiği işgalci ve "hami" konumlanışını daha etki bir bölgesel aktör olmak için koza dönüştüren bir hatta yürümektedir. Tüm yeteneklerini ve imkânlarını ise ABD emperyalizminden daha işlevli bir rol almak, pastadan daha fazla pay kapmak üzerine inşa etmektedir. Bu bağlamda faşist TC, özellikle Kürdistan'ın her bir parçasında ilhak ve işgal politikasını güçlendirecek, savaş yoluyla Kürt ulusunu kölelik şartlarında tutacak biçimde emperyalistlerle pazarlık yürütmektedir. Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı'nda ABD'nin siyasi çıkarlarına hizmet edecek bir hegemonik güç olmaya odaklanmaktadır. Bu temelde Kürt Ulusal Hareketi'ni mümkünse yok edecek değilse diz çöktürecek bir yönelim sahibidir. Bu durumu ise NATO sınırlarını doğuya doğru genişletme saikiyle ele almaktadır. Kürt ulusal meselesi emperyalistlerin çelişkileri arasında ve TC ile bir pazarlık konusudur. Türk hâkim sınıfları dünyanın bölgesel savaşlarla daha fazla çalkalanacağı şart-

larda yeni Kürt katliamlarına olanak aramaktadır.

Şovenizm dünyadaki bu şartlardan kaynaklı tüm egemen devletler tarafından tırmandırılmaktadır. Türk hâkim sınıfları da Kürt düşmanlığına dayalı şovenizmi her gündem vesilesiyle büyütmede, Kürt ve Türk halkı arasında düşmanlık yaratmaya çalışmaktadır. 2024 Avrupa Şampiyonası'nda Türk millî takımına destek vermediğini ifade etmek dahi şovenist bir kampanyanın malzemesi olabilmektedir. Amed ve Mardin'de çıkan öldürücü yangında Türk devletinin almadığı tedbirler sonucu oluşan felaket dahi bir şovenist histeriye dönüşmektedir. 15 kişinin diri diri yandığı, binlerce dönüm arazide tarım ürünlerinin yandığı, binlerce küçük ve büyük baş hayvanın telef olduğu yangında Türk devleti sadece durumu seyretmekle kendini görevli hissetmiştir. Doğal afetler karşısında donanımsızlığı ve yetersizliği sorunun bir yanı iken diğer yanı ise yangının T. Kürdistanı'nda gerçekleşmiş olmasının verdiği ilgisizliktir. Kürdün canı da malı da Türk devleti için tehdit oluşturmanı ötesinde değildir. Buna göre konumlanıp, buna göre hareket etmektedir. Yaşanan yangın felaketi "bırakınız helak olsunlar" şovenist yaklaşımına uygun olmuştur.

Emperyalist dünya sisteminin hegemonya mücadelesi ve onlara uşaklıkla amade yarı sömürge, yarı feodal devletlerin bölgesel savaşları büyütme eğilimi, buna uygun konumlanışları ekonomik krizin yarattığı sonuçları ve toplumsal çelişkileri ele alışlarına doğrudan yansımaktadır. Halkı sefalete sürükleyen ve bunu şovenizm kampanyaları ile örtmeye çalışan bir yaklaşım esas eğilim durumundadır. Bu Avrupa'da sağcılaşma eğiliminde de kendini açığa vurmaktadır. Faşist sistemlerde ise bu daha azgın ve pervasız biçimde işlevlenmektedir. Demokratik Devrim mücadelesi, ezilen halkların ve ulusların kurtuluş hattı tutarlı bir anti emperyalist, anti faşist ve anti feodal mücadele çizgisiyle hayata geçirilebilir. Bu çizgiyle kitlelerin birleştirilmesi ve savaşırılması hayati önemdedir.

ASGARİ ÜCRETE MÜDAHALESİZLİĞİN BAHANESİ: "ASGARİ ÜCRET ARTIŞI ENFLASYONU TETİKLER"

Milyonlarca sabit gelirli işçi ve emekçi, yani asgari ücretli, temmuz ayında asgari ücrete ara zam gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Bir yandan merak ediyor bir yandan da ciddi bir ihtiyaç olarak haklı bir bekleyiş var. Ekonomideki basiretsizlikleri, bir türlü düze çıkamayan, çıkması da mümkün olmayan komprador kapitalist ekonominin doğası gereği kriz sarmalından kurtulamaz. Ülke ekonomisinin karakterinde içkin olan şey bağımlılık ilişkisidir. Ülke ve dünya emekçi halklarına yüzyıllardır refahı getirmek gibi bir derdi olmayan bunalım ekonomisinin birçok iktisadi konuda olduğu gibi asgari ücrette de doğru bir rota tutturması beklenemez. Lakin bazı tartışma başlıkları kendi kriz ekonomilerinin esas işleyişine göre kapitalist yasaları da teorik ama ampirik olamayan kimi çıkarsamalarla, olasılıklarla emekçilerin asgari ücretlilerin kafalarını karıştırıp asgari ücrete zam yapmamanın altyapısını oluşturuyor. Zaten sermaye temsilcisi iş birlikçi iktidarın son dönem Orta Vadeli Ekonomi planlamaları, Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in yeni dönemde uçan kuştan vergi alma(!) planı yapması krizin ve malum durumun çıkmazını gösteriyor.

Ekonomide halka sunulan bulamacın tek amacı var, burjuva-feodal medyada bile çokça konuşulan ve haziran ayı içerisinde başta asgari ücretliler ve birçok emek kesiminin konuştuğu, asgari ücrete zam beklentisini sönmölendirmek. Lakin pek başarılı olmuş gibi durmuyor. Cumhurbaşkanı dahil hükümet sözcülerinin birçok kez -özellikle mayıs ayı içerisinde -asgari ücrete temmuz zammı yok açıklamasına rağmen beklenti halen yüksek. Başta siyasal iktidar yanlısı ekonomistlerin "asgari ücrete zam yapılmasın" düşüncesinin altını zoraki doldurmaya çalıştıkları ve sıkı sıkı sarıldıkları bir iktisat teorisi var "asgari ücrete 'ara zam' enflasyonu artırır" bu iktisat teorisini savunanların aslında ampirik (deneysel-deneyimlenmiş izlenmiş ölçülmüş) olarak bir karşılığı yok aslında.

Geçmiş yıllarda yaşanan enflasyon-asgari ücret ilişkilerine bakıldığında aralarında net belirgin bir doğru orantı olduğu görülmüyor. Zaman zaman asgari ücrete denk gelen bazı temel ihtiyaç ürünlerine gelen talebe karşı arzın yetişmemesi sonucu kısmi zamlar yaşanmışsa da bunu esasta sürekli bir iktisadi ilişkiye dönüşmemiştir. Örneğin Türk-İş'in raporuna göre, asgari ücret mayıs ayında açlık ve yoksulluk sınırının

altında kaldı. Halkım günden güne alım gücü erimeye devam ederken mayısta açlık sınırı 19 bin TL, yoksulluk sınırı ise 62 bin lira olarak açıklandı. Bakın geçmiş yıllarda nasıl etkilemiş!

Türkiye'de son 20 yılda asgari ücret artışı ile enflasyon arasında ücretten kaynaklı bir nedensellik ilişkisi gözlenmiyor! Asgari ücretin enflasyonu tetiklediğine, ücret-fiyat sarmalına ilişkin deneysel veri yok! Merkez Bankası da dezenflasyon programı için asgari ücrete yılda iki kez zam yapılmasına karşı çıkıyor. Oysa asgari ücret artışı Türkiye'de son 20 yıldır enflasyona yol açmadı, enflasyonu tetiklemedi! Türkiye'de asgari ücret artışının enflasyona yol açtığı, enflasyonun nedeni olduğu iddiası bilimsel ve deneysel olarak doğru değildir!

ASGARİ ÜCRET ARTIŞLARI ENFLASYONU ARTIRMADI YANI ARALARINDA NEDEN-SONUÇ İLİŞKİSİ YOK!

Türkiye'de 2003-2023 arası dönemde asgari ücrete bazı yıllar reel olarak yüksek oranlı zamlar yapıldı (2004, 2016, 2019 ve 2023 gibi).

Örneğin 2004 yılında bir önceki yılın

(2003) enflasyonu yüzde 18,4 iken net asgari ücrete yüzde 37,5 oranında zam yapıldı. Peki asgari ücrete reel olarak yüzde 19 oranda zam yapılan 2004 yılının enflasyonu ne oldu? Yüzde 9,3'e düştü. 2004'teki yüksek oranlı asgari ücret artışı enflasyonu tetiklemedi. Tersine enflasyon ciddi biçimde düştü ve izleyen yıllarda enflasyon genellikle tek haneli seyretti.

2004-2015 arasında yüksek oranlı olmasa da asgari ücret artışları genellikle resmi enflasyondan yüksek seyretti. Ancak bu durum da enflasyonu tetiklemedi.

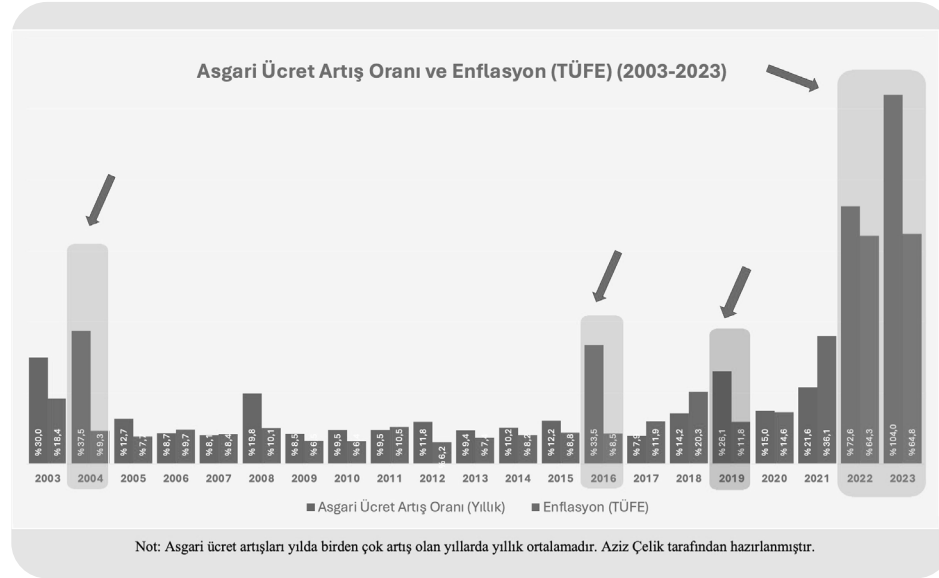
2012'de asgari ücrete yüzde net 11,8 oranında zam yapıldı. Bir önceki yılın (2011) enflasyonu yüzde 10,5'ti. 2012'de enflasyon yüzde 6,2'ye geriledi (Bakınız grafik).

2016'da asgari ücrete en yüksek reel artışlardan biri yapıldı. 2015 enflasyonu yüzde 8,8 iken 2016 yılı asgari ücreti net yüzde 33 oranında arttı. Reel artış 24 puandı. Ancak bu yüksek reel artışa rağmen 2016 yılı enflasyonu yüzde 8,5'e geriledi.

Grafik: 2003-2023 Döneminde Yıllık Asgari ücret Artış Oranları ve TÜFE*

2019 yılında 2018 enflasyonu 20,3 iken tetiklediğini deneysel olarak kanıtlamak,

asgari ücrete 26,1 oranında zam yapıldı. Enflasyon yüzde 11,8'e düştü (Bakınız grafik). 2021 yılında ise asgari ücret reel olarak düşürüldü. Buna rağmen enflasyon arttı. 2022 ve 2023 yıllarında da reel asgari ücret artışlarına rağmen asgari ücretle enflasyon arasında asgari ücretten kaymaklı bir ilişki veya nedensellik gözlenmedi.

BAHANE ŞAHANE AMA GERÇEĞE KARŞI YENİK

Sosyal bilimlerde iki değişken arasında bir ilişki ve paralellik görülmesi için bunun belirli bir süre tekrar etmesi gerekir. Nedensellik olması için ise sadece paralellik yetmez aradaki ilişkinin sebep-sonuç ilişkisinin açık ve net olarak kanıtlanması gerekir.

Türkiye'de asgari ücret artışının enflasyonu tetiklediği, temel sebebi olduğu yönünde bir eğilimden, daha doğrusu ücretlerin enflasyonu artırdığı şeklinde bir eğilimden söz etmek pek mümkün olmadığı gibi bir nedensellikten söz etmek adeta imkansızdır. Bir ücret-fiyat sarmalı söz konusu değil.

22 yıllık AKP döneminde zaman zaman görece yüksek reel asgari ücret artışları söz konusu olmasına rağmen bunların enflasyonu tırmadığını söylemek mümkün değildir. Dahası yüksek düzeydeki asgari ücret artışlarının olduğu bazı yıllarda enflasyonda düşüş gibi iddianın tam tersi durumlar da söz konusudur.

Elbette buradan hareketle asgari ücret artışının enflasyonu düşürdüğü iddia edilemez ama tersini iddia edenler Türkiye'de asgari ücret artışının enflasyonu

neden-sonuç ilişkisini geçmiş yaşanan birkaç olaya değil, olgulaşmış verilerle göstermek zorunda(dır)lar.

ENFLASYONUN ASIL SEBEBİ DEVLETİN EKONOMİ POLİTİKASIDIR!

Küresel ekonomik dengelerde Türkiye'nin montaj, lojistik ve pazar rolünü üstlenmesi yeni değil. Uluslararası sermayenin Türkiye'ye biçtiği rol budur. Türkiye ekonomisinin yapısal karakteri krize kronik bir karakter kazandırmaktadır. Menderes'ten Özal'a ve Erdoğan'a Türkiye'nin ucuz iş gücü ve hammadde ile Batı sermayesinin gözbebeği konumuna gelmek için canhıraş biçimde ekonomik regülasyonlara (düzenleme ve ayarlama) gittiğini biliyoruz. Bu regülasyonlar gereği sermayenin eli kolu olan iktidarların emeği ucuzlatmak, emeğin GSYİH'den ve milli malvarlığından aldığı payı azaltmak için mali ve para politikalarını enstrüman olarak kullandıklarına şahit olduk, oluyoruz. Bu noktada enflasyonu fırlatarak ihracatın, ara tüketimin ve yabancı yatırımın artırılması hedefi temel ihtiyaçlara ulaşımı güç hale getirdi. Artan ihracat, ara tüketim ve yabancı yatırım "talep şişiyor" diye anılmıyor, temel tüketim ürünlerinin fiyatlarını sermayedarlar belirliyorken suçlanan halkın temel ihtiyaçlarını gidermesi oldu.

Enflasyonun düşürülmesi için ücretlerin baskılanmasını, tüketimin kısıtlanmasını salık vermek sermayenin çıkarlarını esas almaktan başka bir anlam ifade etmez. Bu denli açık bir çelişkinin gizlenmesi görevi de doğal olarak burjuva iktisatçılara ve bürokratlara düştü. Tüm yaşamın ve üretimin

can suyu olan emeğin ulusal servetten aldığı paya saldırılar en amansız şekilde gerçekleşirken saldırının başını çekenler en başta Erdoğan, dün için Nebati ve Kavcıoğlu, bugün ise Yılmaz ve Şimşek gibi isimlerdir.

SALDIRININ DİĞER BİR PARÇASI, ACIMASIZ VERGİ POLİTİKASI

Siyasal iktidar mali muhasebesinde zenginden vergi almamak için kırk takla atarak matrahlarla ve teşviklerle emek düşmanlığındaki rüşünü ispatlıyor. Öyle ki, milli servetten sermayedarlara faiz olarak ödeme sözleri verip potansiyel emeğin karşılığına bile ipotek koyduruyor. Dolaylı vergilerle doğrudan vergilerin oranını zenginden yana düzenliyor. Ülkenin sözde "kara gün akçesi" olan rezervlerini döviz kurunu tutmak için harcıyor ki onda da günü kurtarmaktan öteye gitmiyor. Fırlayan kuru umursamayan iktidar ihracat ithalat bozulunca düğmeye basıyor. Rezervlerde Şimşek Programı'yla artış oldu diye övünüyor, halbuki o rezervlerin artışı ara zam alamayan milyonların boğazından çalınıyor. Faizleri düşürüyor ki MÜSİAD klikleri ucuzdan kredi toplasın ve emeği daha fazla sömürmek için sermayesini perçinlesin. Faizleri artırıyor ki holdinglerin borçlarını emekçiler ödesin, emekçilere bir ev ve bir araba çok görülsün. İşte bu gerçeği çarpıtan burjuva iktisat kalemeleri, emeğin ve sınıfın çıkarları için bilim üretimi yapmamayı tercih ederek emekçileri yoksulluğa ve çaresizliğe ikna etmek pahasına kalemlerini halkın karşısında bir silah olarak kullanıyorlar.

Bu çarpıklık karşısında geçtiğimiz bahar ve kış döneminde asgari ücret artışı ve zamların geri çekilmesi için işçilerin verdiği mücadele yerel olsa da yaygın ve etkili bir fırtına gibi esti geçti. Şireci'den, Corning'e, Özak'tan İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne, Özel Sektör Öğretmenlerine mücadele Türkiye'nin dört bir yanında yankılandı. Bir sınıf savaşı vererek emeğin payını büyüten emekçilerin bu defa temmuz raundunu görmek için Türkiye işçi sınıfını ve temsiliyeti olan sendikaları yakından izlemeli ve biz de gelişen her türlü emek hareketi içinde konumlanmayı görev bilmeliyiz. Sınıfsal iddialarımız için süresiz olarak tek çıkışımız budur.

***Kaynak: Aziz ÇELİK**

20 aileden 1'i sosyal yardım almak zorunda kaldı

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı 2024 yılının ilk 4 ayında 4.2 milyon haneye sosyal yardım ödemesi yaptı. Hane başına düşen gelirin erimesiyle yoksulluk derinleşirken halk sosyal yardımlarla ayakta kalmaya çalışıyor. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın 2024'ün ilk 4 ayına ait sosyal yardım verilerine ulaştı.

YARDIM TUTARLARI KATLANDI

2012'de 12 milyar 930 milyon TL olan sosyal yardım ödemesi, 2013'te 16 milyar 333 milyona, 2014'te 18 milyar 69 milyona, 2015'te 20 milyar 8 milyona yükseldi. 2016'da 22 milyar 336 milyon TL'ye, 2017'de 24 milyar 971 milyon, 2018'de 28 milyar 971 milyon TL'ye çıkan yardım ödemeleri, 2019'da yaklaşık 10 milyar artarak 38 milyar 147 milyona çıktı. 2020'de toplam 43 milyar 265 milyon TL yardım ödemesi yapılırken 2021'de 60 milyar 891 milyon, 2022'de 87 milyar TL'lik yardım yapıldı. Sosyal yardım ödemesi 2023'te katlanarak 192 milyar 622 milyon TL oldu. 2024'ün ilk dört ayında ise 91 milyar 499 milyon 433 bin TL sosyal yardım ödendi. Sadece 4 ayda 2022 yılının tümünde yapılan ödemenin de üzerine çıkıldı.

Türkiye'de Aile Destek Programı'ndan yararlanan hane sayısı da arttı. Yoksulluk sınırı altında yaşamaya çalışan hanelere yapılan yardım 2022'de başlamıştı. 2022 yılında 3 milyon 99 bin 560 hane, 2023'te 3 milyon 876 bin 933 hane, 2024'ün nisan ayında ise 3 milyon 449 bin 864 hane Aile Destek Programı'ndan yararlandı. Genel Sağlık Sigortası (GSS) primine ilişkin veriler de yoksulluğu gözler önüne serdi. 2024 Nisan verilerine göre 9.4 milyon kişinin GSS primi devlet tarafından karşılandı.

Aile Destek Programı kapsamında bu yılın ilk 4 ayında 16 milyar 55 milyon 37 bin TL ödeme yapıldı. 2024'ün ilk dört ayında elektrik tüketim desteği yardımı kapsamında 2 milyar 662 milyon 420 bin TL ödeme yapıldı.

EMEKÇİLERE SEFALET EGEMENLERE SERVET DÜZENİ

Açlık sınırı ile asgari ücret arasındaki makas giderek açılmaya devam ediyor. Geçtiğimiz Mayıs ayında açlık sınırı, asgari ücreti 2 bin lira civarında aşarak 19 bin liraya yükseldi. Yoksulluk sınırı ise bir önceki aya oranla yüzde 3,72 iken geçtiğimiz yılın aynı ayına oranla da yüzde 60 artış göstererek dört asgari ücretten fazla bir rakamla 70 bin liraya ulaştı. Hal böyleyken bu rakamlara dar çerçeveden verili gerçeklik olarak bakılamıyor çünkü 10 işçiden 4'ü asgari ücret sınırında, 6'sı da açlık sınırının altında ücret alarak sefaleti yaşıyor. Buna karşılık milyonlarca işçi ve emekçinin gözü kulağı ise temmuz ayında asgari ücrete yapılması beklenen zamda.

Çalışma ve sosyal güvenlik bakanı Vedat Işıkhan hiçbir zam planının olmadığını ve aralık ayında belirlenen ücretin yıl sonuna kadar devam edeceğini açıkladı ve buna gerekçe olarak da enflasyonla ilgili verilerin “oldukça güzel” ilerlediğini gösterdi. Biz bu ve benzeri diğer bakanlık açıklamalarının birbirinden bağımsız olamayacağını, tek tornadan çıktığını biliyoruz ancak asıl hedefe odaklanmak faydalı olacaktır ki o da OVP (Orta Vadeli Program) planlarıdır.

Yoksulluktan beli kırılmış, aldığı ücret günden güne eriyen emekçi kitlelere “sana daha az maaş vereceğim ama yüklü vergi alacağım” vaadi bu programın ana hedefidir ve incelendiğinde temmuz zammının bu program temelinde kesinkes reddettikleri aşikârdır. Çünkü ortada gerekçeleri de vardır: Faize daha çok para ödemek ve bunun için de enflasyonla mücadeleye bakışları da tüketimi kısmak yani TL akışını yavaşlatmak. Bir diğer tabirleriyle emekçiler harcadığı müddetçe enflasyon düşmez, enflasyonu düşürmek için tüketimi kısmak lazım. Yoksullar ucuz kredi bulamasın, taksit sayısı düşürülsün, gecikme faizi artsın ki kredi kartı ile tüketemesin. Daha çok vergi alınsın, insanların cebindeki ücret reel anlamda küçülsün, akışa engel olmasın. Bir de hedeflenen enflasyona göre maaş ve asgari ücret artışı yapılsın ve böylece ücret ve maaşlar baskılsın. Özcesi hem halkın cebindeki gelir küçülsün hem de alım

gücü düşsün çünkü düşük faiz yüksek enflasyon altında insanların ellerinde para tutması, parasının erimesi demektir. Bu nedenle dar gelirli emekçiler borçlanıp ihtiyaç gidermeyi tercih etti. Çok doğal çünkü en basit matematikle 100 liralık kredi çekilip bir buzdolabı alınsa, sene sonuna kadar ödenecek faiz 20 lira. Toplam ödeme 120 lira ve seneye o buzdolabı 250 lira! Devlet ise bu borçlanmayla yapılan harcamaya “aşırı tüketim” dedi ve halka OVP ile “seni para harcayamayacak hale getireceğiz çünkü bankalar ve sermaye bundan zarar görüyor” diyerek ücret artışlarını engellemek için kılıfını hazırladı.

Halk “aşırı tüketirken” devletin daha da yoksullaştırmasının bir diğer hedefi de yardıma muhtaç hale getirilmiş yı-

kramiyesiyle “bayramda kasaptan 2 kilo et al da ye!” denilen emeklilerin de gerçekliği budur: yardıma muhtaç yoksullar kervanına katılmak.

Tablo ortada ve temmuz ayında zam mümkün görünmüyor. Çünkü devlet asgari ücreti ve dolayısıyla da tüm ücretleri enflasyon karşısında eritmeyi, böylelikle yüksek kredi faizleri ve yatay kur nedeniyle huzursuz olan patronları memnun etmeyi planlıyor. Şu an açlık sınırının 2 bin lira altında kalan 17 bin liralık asgari ücretin, sene sonunda 4 bin lira civarında altında kalması bekleniyor. Emekliler, memurlar ve çiftçiler de bundan nasibini alacak çünkü devletin “verimlilik ve tasarruf paketi” bunu içeriyor. Yalnızca ücretlerin erimesiyle de sınırlı kalmayacak elbette. Vergiyi

ğınlardır. Çünkü yığınları varlıklarıyla tehdit ederek kendi iktidarını güçlendiren milyonlar elde edecektir. Halkın örgütsüz oluşu bu yardımlara “devletimiz sağ olsun” diyerek karşılık bulsa da elde edilecek bilinçle biat yerini öfke ve direnişe bırakacaktır. 20 haneden 1'i sosyal yardımlarla ayakta kalıyor. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın verileriyle 2024'ün ilk 4 ayında 4,2 milyon haneye sosyal yardım ödemesi yapıldı ve 4 milyona yakın haneye de elektrik desteği verildi. Bakanlık sosyal yardımlar için 497 milyar lira ayırdığını açıklarken emeklilere siz de yararlanacaksınız müjdesini verdi ancak en düşük emekli maaşı alan ve ikinci bir geliri olmayan şartını koştu. Mehmet Şimşek'in “dünyanın neresinde böyle bir şey görülmüş” denilerek dağıttığı sadaka boyutundaki 3 bin liralık bayram

tabana yani yoksul emekçilere yaymayı hedefleyen OVP'nin etkileri önümüzdeki aylarda üretimde kapasite kullanımının düşmesine ve işsizliğin yükselmesine de neden olacak. Çünkü değersizleşen TL ile pazar bulan ve kur artışı talep eden ihracatçılar bile zor durumda kalacak. Onları memnun etmek için de çocuk işçiliğinin önünü açmaktan geri durmayacaklar. Doğmamış çocuklara yoksul bir yaşamı vadeden, yaşayanın hayatını silindir gibi ezip geçen bu devletin amacı öğretmeninden köylüsüne, işçisinden öğrencisine, esnafından emeklisine alt tabakanın hepsini yoksullaştırmaktır.

İpi devlete bağlı sendikalar da bu yoksulluğa alan açmakta, örgütlülüğün önüne set olmaktadır. Örneğin söz konusu tüm bu duruma rağmen Türk-İş, asgari ücrete ara zam yapıl-

ması yönünde herhangi bir çağrıda bulunmamaktadır. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, 22 Nisan'da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan'ın ziyareti sırasında yaptığı “enflasyonu durdurmadan, tabiri caizse küpün altını kapatmadan küpün üzerine istediğiniz kadar suyu doldurun, kısacası parayı verin paranın bir hükmü kalmıyor” açıklamasıyla devletin söylediklerini kelime oyunları ile tekrarlamaktadır. Ne istenilen ücretlerin hakkımızın karşılığı olduğunu vurgulamaktalar ne de ekonomi programlarının yoksullaştırmayı hedeflediğini işçi sınıfına aktarmaktalar.

Mehmet Şimşek “yan etkisiz ilaç biliyor musunuz, kısa vadede ilaç biliyor musunuz? Kısa vadede tabii ki aldığımız tedbirlerin yan etkileri olacak” diyerek kitleleri yoksulluğa ikna etmeye ve yükselecek öfkelerini dindirmeye çalışmaktadır. Ne söylesen söyleyin bir geçerliliği yok çünkü bütçeyi ekonomik büyüme ivme elde edemediği için faiz yutacak ve devlet daha fazla vergiye ihtiyaç duyacak. Sermaye büyüyecek halk yoksulluğa mahkûm bırakılacak. Yani sermaye birikimine denk düşen bir sefalet birikimi. Ne ki artı değer dur durak bilmeksizin büyütme hırsı ve zorlu rekabet mücadelesi sermaye birikiminin zorlayıcı yaşam faktörleri olarak iş başında. Dolayısıyla bu süreç kolay yürüyen bir süreç olmayacaktır. Egemen sınıflar için de bu böyle. Sermayenin kendisini koruması ve genişletmesi süreci, onun birikim süreci engellerle, sermaye tahripleri, bunalmırlarla, kısaca kendisinin sürekli olarak ürettiği çelişkilerle iç içe yürütecektir. Zira artı değer üretme yöntemleri aynı zamanda birikim yöntemleridir; bu da sermayenin değerlenmesidir ve değerlenme değersizleşme ögesi ile birlikte yaşayan gerçek halini almaktadır. Bu doğrultuda yardıma muhtaç hale getirilen yoksulların gelir eşitsizliği karşısında öfkeleri açığa çıkarılmalı ve örgütlü şekilde normal ücret hale getirilen asgari ücret tartışmalarının dışına taşınmalıdır. Çünkü işçi sınıfını iktidar düşüncesinden uzaklaştırmak yoksulluğunun sürekliliği olmakta, egemenlerin atını istediği alana koşturmasına dayanak olmaktadır.

SAVAŞLAR, TEHDİTLER, İŞGALLER GÖLGESİNDE G-7 ZİRVESİ

Dünyanın en büyük 7 ekonomisi olan ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada ve Japonya'nın liderleri G7 Liderler Zirvesi için İtalya'da bulundu. Bu zirveye farklı olarak Ukrayna, Hindistan, Brezilya, Arjantin, Türkiye, Cezayir ve Kenya gibi ülkelerin liderleri de davet edildi. Bu ülkelerin her biri farklı bölgelerde stratejik öneme sahip. Rusya'nın işgal saldırısı yürüttüğü Ukrayna'nın, Asya'nın en büyük ekonomilerinden ve en yüksek nüfusa sahip ülkelerinden Hindistan'ın, Güney Amerika'nın en büyük ekonomisi Brezilya'nın, krizle boğuşan Arjantin'in, emperyalizmin Orta Doğu'daki ileri karakolu Türkiye'nin, Afrika'nın önemli ülkeleri Cezayir ve Kenya'nın liderlerinin zirveye çağrılmasının, her bir ülke için kendi bölgesinde, farklı nedenler barındırdığını söyleyebiliriz.

G7 ülkeleri de kendileri bakımından yoğun gündemler barındırıyor. ABD Başkanı Joe Biden kasım ayında gerçekleşecek seçimlere hazırlanırken, rakibi D. Trump karşısında güçlü bir aday olarak yer alıyor. Fransa ve Almanya'da Avrupa Parlamentosu'nda yaşanan sağcı-faşist rüzgârda ağır yaralar almış durumda. İngiltere de ise Başbakan Rishi Sunak'ın temmuz ayında yapılacak erken seçimleri kaybetmesine kesin gözüyle bakılıyor. G7 bileşenlerinin kendi gündemleri hayli yoğunken bunlara Ukrayna-Rusya savaşı ve İsrail'in işgal saldırıları, Orta Doğu'da çalan savaş tamtamları, Çin'in Tayvan ile olan gerilimi ve Yemen'in dünya ticaretine yön veren Kızıldeniz'deki eylemlerini ekleyebiliriz.

RUSYA'DAN GAZZE'YE UZANAN ÇATIŞMA POLİTİKASI

G7 ülkeleri her ne kadar fiili olarak bir çatışmanın içerisinde olmasalar da hem Ukrayna-Rusya savaşında hem de İsrail'in Filistin topraklarına dönük işgal saldırısında bir tarafta yer alıyorlar. Zirvede alınan kararlar da bu çatışmalı ortamda "müttefiklere" dönük yardım ve destek olarak vücut buldu. Rus Merkez Bankası'nın çoğu Avrupa Birliği ülkelerinde olmak üzere dünya genelindeki 281 milyar dolar parasına el konulmuş durumda. Bazı ülkeler bu parayı Ukrayna'ya vermek istese de paranın faizinin Ukrayna'ya verilmesi kararlaştırıldı. Özel mülkiyet ve demokrasi konusunda naralar atan "Batılı" ülkelerin ne kadar ikiyüzlü olduğunu burada görüyoruz. Başka bir emperyalist devletin parasına el koyup kukla devletlerine yardım sağlıyorlar. İtalya Başbakanı ve Avrupa Parlamentosu seçimlerinden zaferle çıkan tek lider olan sağcı Meloni, "Rus varlıklarından elde edilen ekstra kârların kullanılacağı bir kredi mekanizması sayesinde, yıl sonuna kadar Ukrayna'ya yaklaşık 50 milyar dolarlık ek mali destek sağlanması konusunda siyasi anlaşmaya vardığımızı teyit ediyorum" diyerek kararın ortak alındığını ifade etti. 800'lü günleri aşan Rusya-Ukrayna savaşında, Ukrayna güçleri Batılı emperyalistlerin desteğine rağmen günden güne erimeye devam ediyor. İnsan gücü konusunda büyük kayıplar yaşayan Ukrayna güçlerine 50 milyar dolarlık desteğin ne kadar etkili olacağını savaş sahasında göreceğiz. Batılı emperyalist güçlerin, Rus emperyalizminin işgal saldırısına karşı Ukrayna'ya mali ve askeri desteğini ne zamana kadar sürdüreceğinde

ülkelerin iç dinamikleri ve emperyalist saflaşma etkili olacak.

Batılı emperyalistler saflarını sıklaştırmaya çalışırken Rusya-Çin bloku da yeni adımlar atarak bu çatışmalı ortamda kendilerine alan açıyor. Rusya lideri Putin'in Kuzey Kore ve Vietnam turu, BRICS+ ve Şangay İş Birliği Örgütü (ŞİÖ) üzerinden genişleme hamleleri Batı blokunun tecrit hamlelerine karşı bir hamle olduğu söylenebilir. G7 zirvesine çağrılan Türkiye'nin dahi Rusya ve Çin'in başını çektiği ŞİÖ'ye katılma talebi oldu. Kuzey Kore ve Rusya arasında çeşitli anlaşmaların yanı sıra "Kapsamlı Stratejik Ortaklık Anlaşması" imzalandı. Batılı emperyalistler kendi ülkelerindeki koltuklarını korumaya çalışırken bir yandan Rusya'ya diz çöktürmek bir yandan da Çin'i kuşatma hamlelerini sürdürüyor. G7'de diğer emperyalist bloka karşı alınan kararlarda Rusya'ya yaptırımlar ve Ukrayna'ya yardım söz konusu iken Çin'e yönelik uyarılarda yer aldı. Çin'in Ukrayna işgalinde Rusya'ya verdiği destek endişe ile dile getirilirken "Çin'i, özellikle kritik mineraller üzerinde küresel tedarik zincirinde önemli kesintilere yol açabilecek ihracat kontrol önlemleri almaktan kaçınmaya çağırıyoruz. Çin'i siber alanlarda da sorumlu davranmaya davet ediyoruz" ifadeleri sonuç bildirisinde yer aldı.

Çin Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Lin Jian ise G7 Zirvesi'nin ardından açıklanan sonuç bildirisine tepki gösterdi. Lin Jian, G7 ülkelerin Asya Pasifik'e ve Tayvan'a savaş uçakları ve savaş gemileri göndererek bölgenin istikrarını bozduğunu ifade etti. Lin Jian, G7 ülkelerinin ulusal güvenlik kavramını genelleştirerek Çinli şirketlere baskı yaptığını da söyledi. Çin,

Batılı emperyalistlerin "uyarılmasına" rağmen Rusya'ya ve İran'a desteğini sürdürürken, Tayvan Boğazında askeri gücünü artırıyor. G7 Liderler Zirvesi bir diğer çatışma bölgesi olan Gazze'ye dair de açıklamalarda bulundu. G7 ülkeleri tarafından bir kez daha İsrail'in "meşru müdafaa hakkı" savunularak katliamlara destek verildi. İsrail Gazze çıkmazında kayıplar vermeye devam ederken, halka dönük bombardımanlarını şiddetlendiriyor. Hizbullah'ın eylemlerine ve tehditlerine karşı Lübnan'a dair işgal söylemlerini artıran İsrail'in yakın zamanda operasyona başlaması bekleniyor. İngiltere ve ABD savaş gemilerini bu işgal operasyonu ihtimaline karşı Akdeniz'de Kıbrıs açıklarında konuşlandırıyor. Bu savaşta Hizbullah'ın yalnız kalmayacağını, Lübnan devleti, İran ve Yemen ile Irak, Suriye'deki Şii grupların da Hizbullah'ın yanında yer alacağını yapılan açıklamalarda görüyoruz.

Ukrayna cephesinden Orta Doğu'ya kadar savaş politikaları hüküm sürüyor. İşçiler, emekçiler ve ezilen uluslar emperyalizmin boyunduruğu altında yoksulluğa, talana ve katliamlara maruz bırakılıyor. Avrupa'da sert esmeye başlayan sağcılık rüzgârı yeni dönemde egemenlerin hangi politikaları benimseyeceğinin ipuçlarını veriyor. Ukrayna'dan Filistin-Lübnan topraklarına, Tayvan'a kadar emperyalizm yeni çatışmaların fitilini ateşleyecek ve var olan çatışmalarda artık sonuç almaya odaklanacaktır. Biz devrimcilerin görevi de bu saldırgan tutuma karşı mücadeleyi büyütme ve devrimin çıkarlarına olacak her olandan faydalanmak olmalıdır.

EMPERYALİZM VE SİYONİST BARBARLIK

Siyonist İsrail devleti işgal ve imha politikasına hız kesmeden devam ediyor. Herkesin gözü önünde işgal politikasını katliamlarla besliyor. Filistinlilerin cesetlerinden yerleşimci politikası adı altında kendine vatan devşiriyor. Kelimenin gerçek anlamıyla kural tanımaz bir savaştan bahsediyoruz. Ne çocukları katletmekten ne hastaneleri bombalamaktan ne yerleşim yerlerini yakıp yıkmaktan geri duruyor. Bir halkı herkesin gözü önünde topraklarından ediyor. Siyonist İsrail devleti Filistinlilerin cesetlerinden toprak devşirerek günümüze kadar geldi. Siyonist politikasını, iç siyasetini Filistinlilerin kanıyla besledi, konsolide etti. Dünyanın gözü önünde vahşeti adeta olağanlaştırdı.

Filistinlileri kendi topraklarından kovarak mültecileştiriyor. Yıllardan beridir sistematik bir politika olarak bunu hayata geçirdi/geçiriyor ve bunu olağanmış gibi yani kendine hak görerek yapıyor. Bu kural tanımazlık İsrail devletinin Siyonist karakteri ile alakalıdır. Kural tanımaz bir savaşı ABD'nin desteği olmadan sürdüremeyeceğini herkes biliyor. İsrail'in istikrarını her zaman ön planda tutan ABD bu bağlamda bölgenin istikrarsızlığa hapsolmasını çıkarlarının garantisi olarak gördü. Siyonizm'i beslemekten bir an olsun geri durmadı. Kısacası ABD emperyalizminin bölgedeki jandarması Siyonist İsrail devletine bu pervasızlık emperyalistler tarafından bir hak olarak tanınmıştır. Filistin halkı ise bu vahşete karşı direnişi örgütleyerek yanıt verdi/veriyor.

7 Ekim "Aksa Tufanı Harekatı"ndan sonra başta Hamas olmak üzere direniş örgütlerini bitirmeye dönük "mutlak zafer" mottosu ile girişilen Gazze işgali İsrail'i "mutlak zafere" ulaştırmadı; ama "Hamas ideolojisinin yenilmeyeceğini" İsrail ordusuna itiraf ettirdi. Kuşkusuz dikkat çekilen "ideoloji" ulusal baskıya, imha ve işgal politikalarına karşı bir ulusun amansız, haklı dahası silahlı direnişini imlemektedir. Filistinliler fedakârca bir savaş yürüterek İsrail zulmüne karşı direniyorlar. İsrail zulmünü görmezden gelenler ise Filistinlilerin direnişine Hamas'ı bahane edip gölge düşürmeyi kendilerine görev edinmekten kaçınmıyorlar. Ama konumuz bu değil. Filistin halkının bu fedakârca direnişinin yarattığı bazı sonuçlara dikkat çekmek isabetli olacaktır.

Aksa Tufanı sonrası rehineleri kurtarma bahanesi ile Gazze'yi işgale soyunan İsrail devleti halihazırda iç sorunlarla boğuşuyor. İsrail ordusunun istenen sonuca ulaşamaması hem ordu ile siyasi iktidar arasında hem de siyasi iktidarı oluşturan blok içinde kırılmalara yol açmış durumda. Savaşın bölgeye yayılma riski özellikle son günlerde Hizbullah ile yaşanan gerilim de İsrail siyasetini açmaza sürüklemişe benziyor.

Binyamin Netanyahu önüne hedef olarak koyduğu "mutlak zafer"e ulaşamadığı gibi rehineleri de kurtaramadı. Dahası süreci yönetmekte yetersizlikle suçlanmaktan da kurtulamadı. Aksa Tufanı'ndan birkaç gün sonra kurulan "Olağanüstü Durum Hükümeti"nin hizmetinde kurulan "Savaş Kabinesi" ekimden bu yana sürdürülen işgal ve katliam politikasını yürütmekteydi. Aylardır süren işgal politikasına karşı fedakârca sürdürülen direniş İsrail siyasetindeki çatlakları da büyütmüştür. Direnişin yenilgiye uğratılamaması, dahası İsrail ordusunun Hamas ideolojisinde somutladığı Filistin Ulusal Direnişinin yenilemeyeceğine dair vurgu İsrail'deki egemen blok içindeki anlaşmazlıkları açığa çıkarmıştır.

İsrail ordu sözcüsü Avichai Adraee tarafından yapılan "taktiksel ateşkes" açıklaması ordu ile siyasal iktidar arasındaki gerilimi gözler önüne serdi. Netanyahu yapılan açıklamadan haberinin olmadığını, dahası haberi medyadan duyduğunu belirterek bu durumu asla kabul etmeyeceğini belirtti. Ardından gerilimi tırmandıran gelişmeler yaşandı.

"Savaş Kabinesi"nin kurulmasına öncülük eden Benny Gantz ve Gadi Eisenkont, Netanyahu'nun Gazze savaşı için strateji oluşturmadaki başarısızlığını gerekçe göstererek istifalarını sundular. İkilinin "Olağanüstü Hükümet"ten istifalarının ardından Netanyahu "Savaş Kabinesi"ni feshettiğini açıkladı. İsrail'deki egemen blok Gazze direnişini kıracağını dahası Filistin direniş örgütlerini tasfiye edeceklerini düşünerek vahşete giriştiklerinde "Savaş Kabinesi" bu savaşı "mutlak zafere" taşımakla görevliydi; fakat direniş bir anlamda "Savaş Kabinesi"ni dağıttı. ABD'nin de desteğini alan "Savaş Kabinesi"nin dağılması İsrail ordusunun savaş kabiliyetindeki zafiyete işaret etmektedir. Nasıl ki Aksa Tufanı, İsrail devletinin

itibarını, yenilmezlik algısını sarsmışsa; "Savaş Kabinesi"nin feshedilmesi de İsrail ordusunun Filistin Ulusal Direnişi karşısındaki zafiyetini açığa çıkarmıştır. Ayrıca Genel Kurmay Başkanı'nın artık Haradilerin de askere alınması gerektiğine dair açıklaması İsrail ordusunun açmazına işaret etmektedir. Halihazırda Netanyahu hamasi söylemlerin ardına sığınarak gücünü konsolide etmeye çalışmaktadır; fakat İsrail siyasetindeki gerilim Netanyahu için hiç de iyiye işaret değil. Müesses nizam Siyonist İsrail devletinin çıkarlarını gözeterek Netanyahu'nun ipini çekebilir. Kuşkusuz bu yeni bir dönemin başlangıcına işaret olacaktır. Hizbullah ile artan gerilimi nasıl yönetmek istediklerine dair de eğilimi açığa veren bir değişim olarak da okunabilir. Tabii bir olasılıktan bahsediyoruz. Netanyahu'ya dair artan hoşnutsuzluğun nasıl sonuçlanacağı egemen blok içindeki çatışmaya bağlıdır. Rehine antlaşmasının imzalanması ve hükümetin istifasına dönük artan gösteriler süreci hızlandırabilir.

Son günlerde İsrail ile Hizbullah arasında artan gerilimin savaşa evrilip evrilmeyeceği birçok etkene bağlı gözüküyor. İsrail açısından durum hiç de iç açıcı değil. Hem Batı Şeria'daki işgal politikasında ısrar etmek hem Gazze'de direniş örgütlerine karşı savaşı sürdürmek hem de kuzeyde yeni bir cephe açarak Hizbullah'a karşı savaşmak İsrail açısından sürdürülemez bir sürece işaret eder. Kaldı ki son günlerde Demir Kubbe'nin Hizbullah atışlarıyla zayıf noktalarının tespit edildiği hatta İsrail ordusunu tedirgin ettiği haberleri de kamuoyuna yansdı. Dahası böylesi bir savaşı emperyalistlerin direkt desteği olmadan sürdürme koşulu da yok. Emperyalistler İsrail'in istikrarı için bölgede sürdürülebilir bir istikrarsızlıktan yanadırlar. Böylesi bir savaşa -ama şimdilik- hazır olmadıklarını belirtebiliriz. Ama olası bir savaşta İsrail'e her türlü desteği vermekten çekinmeyeceklerdir. Savaşın yeni bir cephe açılarak genişlemesi İsrail'i hem askeri hem de ekonomik anlamda daha derin krize sürükleyeceğini iddia edebiliriz.

Kuşkusuz Hizbullah da savaşa doğrudan dahil olma konusunda isteksiz görünüyor. Lübnan'daki dengeler, toplumsal fay hatları, içinden bir türlü çıkılamayan kriz Hizbullah için sınırları

zorlayan etkenler olarak sıralanabilir. Savaşın Lübnan topraklarına sıçraması Hizbullah için de şimdilik arzu edilir gibi durmuyor. Gerilimin nasıl sonuçlanacağını kestirmek pek de kolay değil. Tüm bölgeyi derinden etkileyecek, hatta yeniden şekillendirecek özelliğe sahip olduğu aşikâr.

Aksa Tufanı sonrası Filistin topraklarında yeni katliamlara girişen Siyonist İsrail devleti uluslararası alanda Filistinlileri yalnızlaştırma gayreti içine girdi. Kuşkusuz Filistin halkının haklı direnişinin tutarlı savunucusu işgalcilere, emperyalistlere karşı mücadele yürüten kitlelerdir, öyle de oldu. Siyonist İsrail devletinin Filistinlileri yersiz yurtsuz bırakma planını hayata geçirmek için giriştiği katliamlara karşı birçok ülkede eylemler düzenlendi. Almanya ve Fransa, Filistin'e destek eylemlerini yasaklarken; İngiltere, Filistin bayrağı sallamayı suç kategorisinde sayılabileceği açıklamaları yaptı. Hollanda ise Filistin'e destek eylemlerini Hamas'ı bahane ederek yasaklama yolunu seçti. ABD, İsrail karşıtı gösterilere saldıran savaştaki açık pozisyonunu pekiştirdi. Türkiye'de de iktidar kendi denetiminde "gösteriler" düzenlerken işgal karşıtı diğer eylemlere saldırmaktan geri durmadı. Örnekler çoğaltılabilir. Bu örnekler bize yalnızca ikiyüzlü politikaları faş etmiş olur.

Bununla birlikte Filistin halkının haklı direnişini sahiplenmek, Filistinlilerin Siyonist İsrail devletinin yurtsuzlaştırma politikasına -ki bu politika kanla beslenmektedir- karşı giriştiği fedakârca mücadeleyi büyütmek Filistin'e destek eylemlerini yaygınlaştırmayı bir görev olarak anti emperyalist mücadelenin önüne koymaktadır. Filistin ulusal direnişi yalnızca İsrail zulmünü geriletmeyecek, varlığını emperyalist ilişkilere onların her türlü desteğine borçlu olan dahası başta ABD'nin bölgedeki çıkarlarını korumayı kendine vazife edinmiş bu zorba devletin yenilgiye uğratılması dolaysız bir şekilde bölgedeki emperyalist tahakkümü zafiyete uğratacaktır.

Aksa Tufanı Siyonist İsrail devletinin kolonlarını sarsmış, Gazze direnişi İsrail siyasetindeki egemen blok içindeki çatlakları derinleştirmiştir. Filistinlilerin fedakârca sürdürdüğü silahlı direniş Demir Kubbe'yi parçalayacak Filistin'i mutlaka özgürleştirecektir.

TALAN VE ŞİVAN* KASIRGASI SÜRÜYOR!

20 Haziran akşamı Mazıdağı ve Çınar'da 66 kilometrelik bir alanı etkisi altına alan ve 17 köye sıçrayan büyük bir arazi yangını meydana geldi. Yangından etkilenen bölgeler önemli ölçüde tahıl ve zeytin üretimi yapılan geniş tarım arazilerinden oluşmaktadır. Yangın rüzgârın da etkisiyle yerleşim alanlarına hızla sıçradı. Halk ve DEM Parti belediyeleri kendi imkânlarıyla yangına müdahale etmek zorunda kalmış, sabah saatlerine kadar devlete yapılan yangın söndürme helikopterlerinin bölgeye sevk edilmesi çağrıları, Kürt coğrafyasında bir kez daha sonuçsuz kalmıştır. Ortaya çıkan bilançoda ise 15 köylü yaşamını yitirmiş, onlarca köylü yaralanmış, yüzlerce küçükbaş hayvan telef olmuştur. Tanık köylülerin aktarmına göre yangın, DEDAŞ'a defalarca kez şikâyetle bulunulmasına rağmen yenilenmeyen elektrik hatlarının alev alması sonucu çıkarken, devlet yangının köylülerin anız yakması sonucu çıktığını iddia ederek faturayı yine halka kesmek istemiştir.

Bununla birlikte 21 Haziran'da hastaneye kaldırılan yaralılar siyasi parti ve kurum temsilcileri tarafından ziyaret edildiği sıralarda G. Ensarioğlu köylülerin tanıklıklarına rağmen "anız" iddiasını yineleyerek pişkin bir şekilde "gece olduğu için helikopter gidemedi" açıklamasında bulunmuştur. DEM Partili belediyelerin yangın bölgesine müdahalesini, valiliği de dahil ederek "valilik ve belediye ekiplerimiz anında müdahale etti" diyerek devlete mal etmeye çalışmıştır.

DEDAŞ ise yangın bölgesinde incelemelerde bulunduğunu ve yangının elektrik dağıtım hatlarından kaynaklanmadığını, ayrıca bölgede yangına sebebiyet verebilecek herhangi bir elektrik direği olmadığını iddia ederken, gazeteciler bölgede yangının izlerini taşıyan elektrik direklerinin varlığını belgeleyerek teşhir etmişlerdir. Aynı zamanda EMO Amed Şubesi yangın bölgesinde incelemelerde bulunarak "anız yangını" söylemlerini boşa çıkartmıştır. Mazıdağı ve Çınar yangınlarından hemen sonra Ergani, Bismil ve Artuklu'da da "bilinmeyen sebeplerle" yangınlar çıkmış, yine bu yangınlar da halkın kendi çabasıyla

kontrol altına alınmıştır.

YANGINLARLA DERİNLEŞTİRİLMEK İSTENEN ŞOVENİZM

Faşist devletin Ege'de, Akdeniz'de ve Karadeniz'de HES, JES ve nükleer santral projelerine karşı doğayı ve yaşam alanlarını savunan halkı jandarma ve polis gücüyle sindirmeye çalışması, bu bölgelerdeki çelişkilerin derinleşmesine yol açmıştır. Egemenlerin çıkarına uygun politikalar olduğunda şoven argümanların güçlü olmadığı görülmektedir. Artık faşist devletin, toplumun hangi kesiminden olursa olsun kendisine muhalefet gösterenleri açıktan hedef aldığı bilinmez değildir. Kuşkusuz, Türk egemen sınıflarının Kürt ulusu söz konusu olduğunda her

mekte gecikmemiştir. Sanal medyada bölgedeki yangını ve devletin alamet-i farikası olan helikopterlerin, uçakların vd. yangın söndürme ekiplerinin sevk edilmemesini haberleştiren gazeteciler ve bölge halkı, faşist troller tarafından milliyetçi söylemlerle hedef alınmıştır.

YANGINLAR POLİTİKTİR FAŞİZME GEÇİT VERMEYELİM!

18-19 Haziran'dan bu yana Batman'ın Hasankeyf ilçesine bağlı Mawa bölgesinde ve Ağrı'da SiHA, F-16 ve helikopter desteğiyle sürdürülen askeri operasyonlarda 3 gerilla şehit düşmüştür. Aynı zamanda Gever'in ve Bitlis'in birçok köy, yayla ve kırsal bölgesinde askeri operasyonlar başlatılmış, bölgeye zırhlı araçlar ve helikopterlerle binlerce

de kapsamlı operasyonların başlaması demektir. Askeri operasyonlarla birlikte çıkarılan yangınlar, gerillanın hareket alanını daraltmayı hedeflemektedir. Devletin T. Kürdistanı'ndaki doğa talanı rantın en pespaye biçimleriyle gündeme gelmektedir. İliç'teki Anagold'a bağlı altın madeninin çökmesi sonucu yaşanan işçi ve doğa katliamı hakkında devlet ivedilikle sansür uygulamalarına girişmiş, bölgeyi ablukaya almış ve ekoloji örgütlerinin bölgeye girişini yasaklamıştı. Keza madenin çökmesi sonucu çevreye yayılan siyanür, liç gibi kimyasal maddelerin Munzur nehrine sızma tehlikesi de yalanlanmıştı. Öte yandan son zamanlarda Hozat, Divriği ve İslâhiye bölgelerinde süren maden sahası, kum ve mermer ocakları girişimleri ve çalışmaları da ciddi sorunlara sebebiyet vermektedir. Bu yörelerde yaşayan köylüler emperyalistlerin taşeronluğunu yapan şirketler ve faşist devlet tarafından baskı altında tutulmaya çalışılmaktadır. Öyle ki, doğayı ve yaşam alanlarını savunan Kürt köylüsü zaman zaman ölümle tehdit edilmektedir. Faşizm, kırılık bölgelerde her geçen gün daha çok kendini hissettirir olmuştur. Kimi yerde maden, HES, JES ve nükleer santrallerle, kimi yerde de orman ve arazi yangınlarıyla bu süreci örgütlemektedir.

Özetlersek; doğanın talanı ile gerillanın hareket alanını daraltmak, gerilla savaşını tasfiye etmek ve halkın gerillalar ile bağını koparmak faşist devlet için hayati önem taşımaktadır. Sıcak çatışmaların yaşandığı kırsal bölgeleri "yasaklı" ilan ederek halkı işkence tezgahından geçiren, kan kusturan, iş birlikçilik ve ajanlık dayatmasında bulunan faşist devlet böylelikle T. Kürdistanı'ndaki zulmünü meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Yangınlar sonucu halkın yerleşim yerlerini terk etmek zorunda bırakılması da '90'lardaki köy boşaltma politikalarının devamı olarak anlaşılmalıdır. TC'nin, T. Kürdistanı'ndaki milli baskı politikalarına ve faşist saldırganlığına karşı tek yol Demokratik Halk Devrimi saflarında örgütlenmek, Halk Savaşı'nı büyütme ve bulunduğumuz her alanı savaşın parıldayan siperlerine çevirmektir. Halkın örgütlü mücadelesini yükseltelim, faşizme geçit vermeyelim!

**feryat, matem, yas.*

krizi fırsata çevirme pratiği olağan bir durumdur. Açıktan ya da üstü kapalı bir şekilde yürütülen Kürt düşmanlığı, Kürt illerinde devletin organize ettiği her doğa katliamında sarıldığı "teröristler" temalı argümanlarla sabittir. Mazıdağı ve Çınar yangınlarıyla birlikte devletin şoven karakteri bir kez daha görünür olmuştur. Yangının sıçradığı yerleşim yerlerinde mahsur kalan köylüler, geçim kaynaklarını sağladıkları yüzlerce küçükbaş hayvan ve bölgedeki onlarca canlı türü ölüme terk edilmiştir. Halkın, demokratik kurumların ve STK'ların bölgedeki yangına kapsamlı müdahale çağrıları yanıtsız bırakılmış, faşizmin Kürtlere karşı kuşandığı ceberut tutum bir kez daha açığa çıkmıştır. Bununla da yetinmeyen faşist devlet, halk arasına yangını PKK'nin çıkardığı yönünde yaygaralar koparak Kürt ulusuna yönelik şovenist saldırıları derinleştir-

asker sevk edilmiştir. Mawa'da süren operasyon kapsamında ise bombardıman sonucu ormanlık alanda yangın çıkmış, "operasyon bölgesi" ilan edilen yangın bölgesine müdahaleye izin verilmemiş, yangın büyüyerek geniş bir alana yayılmıştır.

Doğa katliamları kapsamında yer alan orman ve arazi yangınları T. Kürdistanı'nda her sene sistematik olarak yaşanmaktadır. Her sene yaşanan orman ve arazi yangınları TC faşizminin kırılık bölgelerdeki gerilla savaşının tasfiyesi ni amaçlayan kapsamlı saldırılarından birisidir. Bu yangınlar genellikle gerilla bölgelerine düzenlenen askeri operasyonlarda kasıtlı olarak çıkarılmakta ve her yangından sonra yapılan açıklamalarda devlet çeşitli bahanelerle halkı suçlamaktadır. Baharın gelişyle birlikte gerilla eylemlerinin artması, devlet için

AP SEÇİMLERİ GÖSTERİYOR: ANTİ EMPERYALİST MÜCADELE ŞART

EUROPE
AI 201

Avrupa Parlamentosu (AP), Avrupa Birliği (AB) kurumlarının emperyalist amaçları için “demokrasi panayırı” olarak planlanmış bir platformdur. Seçimleri 5 yılda bir yapılır ve AB üyesi ülkelerin vatandaşları, bu seçimlerde oy kullanarak parlamento üyelerini seçer. Parlamento Genel Kurulu Fransa’nın Strazburg kentinde toplanırken, siyasi gruplar ve komiteler Brüksel’de, sekretaryası ise Lüksemburg’dadır. Görevleri arasında AB Konseyi ile yasama yetkisini paylaşmak, AB’nin bütçesini onaylamak, uluslararası anlaşmaları ve genişleme kararlarını onaylamak yer alır. Ayrıca AB Komisyonu Başkanı ve üyelerinin göreve başlamaları için onay verir ve diğer AB kurumlarını denetler. AP’de parlamentonun aslan payı Almanya, Fransa ve İtalya’dadır. Bu ülkeler AB politikasında belirleyici olduğu gibi bu kurumun parlamentosunda da ana güç durumundadır.

Üye ülkelerden siyasi partilerin AP’ye gönderdiği milletvekilleri, Avrupa çapında benzer düşüncelere sahip mevkidaşlarıyla koalisyonlar kurar. Bu koalisyonlara “siyasi grup” adı verilir. Her siyasi grup, en az 7 AB ülkesinden 23 milletvekili içermelidir. Mevcut siyasi partiler; EPP (Merkez sağ partiler), S&D (Merkez sol partiler), Avrupa’yı Yenile (Liberal partiler), Yeşiller/Avrupa Özgür İttifakı (iklim, çevre ve göçmen haklarını savunan partiler), ECR (Muhafazakâr partiler), ID (Aşırı sağ partiler) ve Avrupa So-

lu’ndan (Sol eğilimli partiler) oluşuyor. Bu koalisyonların istikrarlı ve kararlı bir siyasi karakteri yoktur. Parlamenterler için asıl belirleyici yan kendi ülkelerinin genel siyasi yönelimi ve çıkarlarıdır. Bu bağlamda AP tam bir kukla işlevi görür. Kimin kuklası peki? Başını Almanya ve Fransa emperyalistlerinin çektiği gerici çıkarların kuklasıdır. Emperyalist politikaların onay merci durumundadır. Halkı seçim ve demokrasi oyunu ile kandırmanın, bir perde çekmenin, bilinci bulandırmanın bir aracı durumundadır.

6-9 Haziran tarihleri arasında gerçekleştirilen 2024 Avrupa Parlamentosu seçimleri, 1979’daki ilk seçimden bu güne yapılan onuncu seçim ve Birleşik Krallık’ın Avrupa Birliği’nden ayrılmasından yani kısaca Brexit’ten sonraki ilk Avrupa Parlamentosu seçimidir. Avrupa’daki seçim sürecinin 9 Haziran Pazar gecesi itibarıyla sona ermesiyle beraber AB’nin 27 üyesinde seçimlere katılan siyasi partilerden kazanan ve kaybedenlerin kimler olduğu netleşmeye başladı. 10 Haziran itibarıyla, AP’ye milletvekili gönderen partiler koalisyon görüşmelerine girerek “AP’deki siyasi grupları” oluşturma sürecine ve aynı zamanda, oluşacak siyasi partilerin AB Komisyonu başkanlığı için liste başı adayları destek bulmak amacıyla müzakerelere başladı. İlk Genel Kurul Toplantısının 16 Temmuz’da yapılması planlanıyor ve böylece yeni yasama dönemi başlamış olacak. İlerleyen dönemde, AB ülkelerinin liderleri ve AP

milletvekillerinin katıldığı süreçte AB Komisyonu Başkanı ve üyeleri atanacak. AB Konseyi’nin yeni başkanı, üye ülkelerin liderleri tarafından nitelikli çoğunlukla seçilecek ve 1 Aralık’ta görevine başlayacak. Böylece AB’nin gelecek 5 yıllık yönetimi belirlenmiş olacak.

AP’deki sandalyeler, nüfuslara orantılı olarak dağıtılıyor ve Almanya 96, Fransa 81 ve İtalya 76 sandalye sayısı ile en fazla parlamentere sahip ülkelerdir. Son senelerde yerel/bölgesel seçimlerdeki dikkatlerden kaçmayacak kadar net bir yükselişte olan aşırı sağ, AP seçimlerine damga vurdu.

AB’nin asıl amacı üye ülkeler arasındaki ortak bir ekonominin ve siyasi birliğin sağlanması, bunun yanında askeri birliğinde tesis edilmesidir. Bu tanım, Avrupa vatandaşlarına birlik politikalarını dayatma ve de dolayısıyla Avrupa kimliği tartışmalarını gündeme getirmiştir. AB’nin ortak kimlik yaratma siyaseti, belli ekonomik ve siyasi planlamalarla hayata geçirilmeye çalışılsa da ortak kimlikten anlaşılan ekonomik-sosyal olarak eşitlenmiş ülkeler yaklaşımı onlarca yıldır bir milim dahi ilerleme kaydetmemiştir. Zira asıl amacın bu olmadığı, esas yanın emperyalist sermayenin daha özgür ve sınırsız dolaşması, zayıf olan ülkelerin emperyalist güçlere daha güçlü bağlanması olduğu açıktır. Sermaye-mal ve hizmet dolaşımında katedilen mesafeler ise zayıf ülkelerin lehine olmadığı gibi bir bütün emekçi

sınıfları kısmen de olsa özgürleştiren onları daha sıkı kaynaştıran bir zemin sunmamaktadır. Tam tersine emekçiler arasında yıkıcı bir rekabet, emek pazarının daha fazla genişlemesini sağlayan bir durum yaratmaktadır. Avrupalı egemen sınıflarının ortak kimlik, ortak yaşam mottosu egemen güçlerin daha fazla birleşerek emekçilere daha güçlü saldırmasıyla nitelik kazanmaktadır.

Özellikle emperyalizmin neoliberal politikaları, son süreçte artan bölgesel savaşlarla birlikte sınırların güvenliğinin tam sağlanamaması, düzensiz göçün önüne geçmekte yaşanan zorluklar, milliyetçilik ve şovenizmin tırmandırılması, emekçi sınıfların ekonomik-sosyal haklarına yönelik saldırılar, yaşamsal sorunların daha fazla artması, yoksulluğun büyümesi sebebiyle AP’de aşırı sağ partilerin daha fazla güçlendiği 2024 AP seçimleri bir kez daha kanıtlamıştır. Bu durum kuşkusuz bir politik iklim ve onun yarattığı sonuçların da yeni çelişkiler oluşturmaya neden olacaktır. Avrupa kimliğini bu sağcılaşma ve faşist eğilimin dağıtacağına dair yürüyen sistem içi tartışmalar söz konusudur. Bu durumun kitlelerin eğilimleri açısından bir gerçeği ifade ettiği açıktır. Ancak AB asla emekçilerin birliğini sağlayan bir kimlik yaratma mücadelesini içermemektedir. Bu anlamda sağcılaşmanın olumlu bir projeyi akamete uğrattığı koca bir

yalandır. Yine emperyalist tekellerin çıkarlarına hizmet eden Yeşiller, Hristiyan Demokratlar, Sosyal Demokratlar gibi siyasi akımlar gerici tüm yasaların mimarı durumundadır. Hiç kuşkusuz aşırı milliyetçi ve faşist akımlarla bu siyasi partilerin belli çelişkileri söz konusudur. Ancak verili sistemin sürdürülmesinde bir uzlaşma da söz konusudur.

2019 Avrupa Parlamentosu seçimlerine kıyasla bu seçimde, Avrupalı Muhafazakarlar ve Reformistler, Avrupa Halk Partisi, Kimlik ve Demokrasi, Avrupa Parlamentosunda “sol” koltuk sayısını artırırken; Renew Europe, Yeşiller/Avrupa Özgür İttifakı, Sosyalistler ve Demokratların İlerici İttifakı koltuk kaybetti. Bu çerçevede, “AP’nda aşırı sağ partilerin gücünün artması gelecekteki 5 yılda Avrupa’da yaşayan insanları neler getirecek? AB siyaseti nasıl şekillenecek?”, bunları değerlendirmek gerek.

Göçmen karşıtı tavırlarıyla Avrupa entegrasyonuna muhalefetleriyle ön

plana çıkan; Fransa’da Ulusal Birlik (RN), İtalya’da Başbakan Meloni’nin aşırı sağcı partisi İtalya’nın Kardeşleri (Fdl) ve Avusturya’da da Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) seçimin galibi olurken; Almanya’da Almanya İçin Alternatif Partisi (AfD), Hollanda’da Özgürlük Partisi (PVV) ve Belçika’da da Yeni Flaman İttifakı (N-VA) ikinci sıraya yerleşti.

Seçim sonuçları, etkilerini çok hızlı göstermeye başladı. Fransa Cumhurbaşkanı Macron, partisi AP seçimlerinde açık ara yenilgiye uğrayınca seçime dair ilk sonuçların geldiği 9 Haziran günü erken seçim kararı aldı. Belçika’da Başbakan De Croon’un liberal Flaman partisi Flaman Liberaller ve Demokratlar’ın (Open VLD) pazar günü açıklanan seçim sonuçlarına göre yüzde 5,8 alarak 9. sıraya gerilemesi ile beraber parlamentodaki sandalye sayısı ikiden bire düştü. Aynı zamanda AP seçimleriyle eş zamanlı yapılan federal parlamento seçimlerinde de Open VLD Partisi’nin federal mecliste 5 sandalye daha kay-

bettiğinin açıklanmasının ardından De Croo istifa etti. Kuşkusuz bu gelişmeleri bir siyasi kriz kategorisi içine almak için erkendir. Ancak bir siyasi çalkantı ve klikler arasında mücadelenin kızı-şacağı zemin olarak görmek gerekiyor. Meselenin bir yanı budur.

Bu durum siyasal söylemlerde daha “popülist” bir rotaya kırılabileceğinin, kitleleri bu siyasi argümanla kendileri için bir dolgu malzemesine çevirme mücadelesinin yürüyeceği söylenebilir. Fakat kitlelerde sağcılaşma eğiliminin toplumsal çelişkileri boyutlandıran, emekçi sınıfları karşılaştıran bir etkiye sahip olacağı da unutulmamalıdır.

Gelişen sağcılaşmanın bu toplumsal karakterinin belli etkileri olacaktır. Neredeyse tüm aşırı sağ partiler ülkedeki veya kitadaki sorunların asıl sorumlusu olarak göçmen nüfusu işaret ederken, bu bakış açısına dayanarak Avrupa nüfusunda önemli bir bölüm oluşturan göçmenler aşırı sağ partilerin temel politik argümanı durumundadır. Bölgesel

savaşların gelişmesi, göç akımının güçlenmesi şovenist söylemlerin daha fazla kullanılmasını getirmektedir. Göçmen emekçilere yönelik sınırlayıcı ve saldırgan siyasetin daha fazla güçleneceği açıktır. Daha da önemlisi gelişen sağ rüzgâr, egemen güçlerin yaşadığı ekonomik krizin emekçilere daha kolay fatura edilmesine hizmet edecektir. Yaşanan her ekonomik saldırıda sağcı ve faşist akımlar göçmeleri hedef gösterecek, egemenlerden kaynaklanan saldırıların faturası göçmenlere kesilecektir. Bu Avrupalı egemen sınıflar açısından daha rahat saldırı planlaması yapma zeminidir. Halk muhalefetini manipüle etme olanağı anlamına gelmektedir.

Süreç güçlü bir anti emperyalist bilinç ve hareket yanında, ekonomik ve toplumsal gelişmelerin sistemleri daha fazla faşist yol ve yöntemlere sürükleyeceğinin kavrayarak anti faşist mücadeleyi yükseltme yaklaşımıyla ele alınmalıdır. Bu da emekçilerin hak ve özgürlük için örgütlenmesi, daha fazla kaynaşmasını şart koşmaktadır.

Geleneksel İTİF Pikniği başarıyla gerçekleştirildi

AGEB bileşeni İTİF, yoğun geçen faaliyet döneminin ardından “Sosyal ve Siyasal Haklarımız için Birlikte Mücadele Edelim” şiarıyla düzenlediği geleneksel pikniğini 23 Haziran Pazar günü gerçekleştirdi.

Program, devrim ve demokrasi şehitleri için yapılan saygı duruşu ile

başladı. Ardından İTİF 28. Dönem Yönetim Kurulu adına açılış konuşması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada “Emperyalist-kapitalist sistemin yerli ve göçmen emekçilere yönelik tüm saldırılarına karşı örgütlenerek mücadeleyi büyütmek hayati önemdedir. Bu ihtiyacın her geçen gün daha fazla hissedildiği açıktır. Önümüzdeki dönem

çok ciddi saldırıların artacağı açık, o nedenle de kurumlarımızı sahiplenerek daha mücadeleci, daha kitlesel bir karaktere büründürmeliyiz. En yakın ve duyarlı kesimlerden başlayarak en geniş ve sorunu yaşayan kesime doğru ulaşmayı hedefleyen bir yaklaşım içinde olmalıyız. O yüzden derneklerimizin kitleselleşmesi ve kurumsallaşması son derece önemlidir. Bir kez daha şunu ifade edelim ki örgütlülüklerimizin kalıcı ve sağlam olması demek daha güçlü bir anti emperyalist, anti kapitalist mücadele, aynı zamanda daha fazla hak kazanımı anlamına gelecektir.” denildi.

Mavi Yol Şiir Grubu’nun en küçük üyesi Aslin’in okuduğu “Gökteki ay, dağdaki kaya İbrahim Kaypakkaya” şiiri büyük bir beğeni topladı.

Okunan şiirin ardından İTİF adına

güncel gelişmelere dair bir sunum yapıldı. Yapılan sunumda Türkiye Kürdistanı’nda kayımlara karşı iyi bir direnişin gerçekleştiğini ve hâlâ da devam ettiğini belirtildi. Son birkaç gündür Diyarbakır ve Mardin’de çıkan yangınlarda, devletin ihmalkârlığından kaynaklı 15 kişinin ve çok sayıda hayvanın katledildiği belirtilerek faşizmin katliamlarına dikkat çekildi. Aynı zamanda Rusya-Ukranya, Ermenistan-Azerbaycan ve İsrail-Filistin savaşlarına dair kısa bir değerlendirme yaparak Avrupa’daki artış gösteren aşırı sağdan yola çıkarak İsviçre’de halkı nelerin beklediğine dair çıkarımlar yapıldı. Son olarak insanın insanlaşmasındaki en önemli faktörün “sorumluluk bilinciyle hareket etmek” olduğunu belirterek geleceğin ve kurumların bu bilinçle sahiplenilmesi gerektiğini belirtti.

Anti Emperyalist Lig’in tanıtımının yapıldığı piknik çocuk atölyesi, sportif etkinlikler, müzik dinletisi ve davul zurna eşliğindeki halaylarla gün boyu devam etti.

Tüm Büyük Birliklerin Karakteri

Demokrasi mücadelesinin önemini açıkladıktan sonra anti emperyalist mücadelenin güçlü bir iradesini sunan AEL'in ideolojik ve politik tutumunu yayımladık. Bu açıklamaların ve tutumun proleter devrimler tarihindeki önemini tekrarlamaya ihtiyaç olmasa gerek. Hem demokrasi mücadelesini hem de bunun emperyalizme karşı mücadele ile koparılmaz bağıni kavramadan gerçek anlamda ilerlemek mümkün değildir. Elbette bunun teorik ve politik olarak tartışmaya açık birçok tarafı vardır. Ne var ki bu tartışma bir ön kabulde başlar: Demokrasi mücadelesi sonuç olarak emperyalizme karşıdır! Emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olarak tamamen gericilik olduğunu ileri süren Lenin bize mevcut tüm gericilik hakkında doğru düşümenin yolunu da göstermiştir. Onun bu görüşü genel bir kabul görür ve emperyalizmin savunulabilir bir özelliği olmadığına genel bir hemfikirlik söz konusudur. Peki bu bir gerçeklik olarak, tartışmasız bir bilinç olarak değerlendirilebilir mi? Bu soruya olumlu yanıt vermek olanaksızdır. Buna öncelikle farklı sınıfların varlığı olanak vermez. Farklı sınıflar var oldukça farklı çıkarlar ve farklı politikalar, dolayısıyla farklı teoriler de olacaktır. Örneğin emperyalizmin gericilik olduğunu kabul etmekle birlikte onda ilerici, geliştirici özelliklerin de var olduğuna dikkat çekildiğini biliyoruz ya da bu kabule rağmen "Orta Çağ'dan kalma gericiliğe karşı" onunla ortaklaşma eğilimlerine sıklıkla tanıklık ediyoruz. Türkiye'de feodal tortuların, bunların emperyalizmle uyumsuzluğu nedeniyle tasfiyesi mücadelesinin tam da bu nedenle genellikle "Batı destekli" sürdürülmek istendiğini biliyoruz. Bu anlayışların gücünü anlamak için Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin tarihine göz atmak yeterli olacaktır. Zayıf burjuvazinin de, küçük burjuva kesimlerin de özellikle Avrupa demokrasisini örnek alma tutumu, devletin zulmüne, baskısına ya da toplumsal gericiliğe karşı Avrupa devletlerinden destek alma eğilimi bu tarihte daima fark edilir derecede güçlü olmuştur. Çürük bir yapıdan ibaret sistem miadını doldurmuş olarak "Batı desteği"nden mahrum kalsa çökecekken bu sisteme karşı demokrasi mücadelesi vermekten yana güçlerin Avrupa demokrasinden medet ummaları gerçekten hazin bir durumdur. Hazin olmakla birlikte bu

sınıfsal bir gerçekliktir. Medet umma hali zayıflıktan, yetersiz olmaktan, tarihsel olarak "yeniyi" temsil etme özelliğini kaybetmekten ileri gelmektedir. Demokrasi mücadelesinin halkın ikna edilmesi, demokrasi için çağrılara icabet etmesi gerekir ki sözünü ettiğimiz tarihsel gerçeklik bunun önünde engeldir. Halkın gerçek bir demokrasi mücadelesine ikna edilmesi sonuç olarak yeninin güçlü bir şekilde temsil edilmesine bağlıdır. Aksi halde halk mevcudun içinde yol aramaya devam edecektir.

Demokrasi mücadelesinde yeniyi temsil etmek ile emperyalizm karşıtlığının doğrudan bir ilişkisi vardır. Bütün gericiliklerin kaynağı ve destekçisi durumundaki emperyalizmle bağlar koparılmadıkça yeniyi temsil etmek olası değildir.

Bunun sınıfsal bir sorun olduğuna özel olarak dikkat çekiyoruz. İçeriği ve hedefi açıklanan ve inşa edilmek üzere çağrısı yapılan AEL'in de ileri sürdüğü görüş budur:

"AEL'in politik çizgisi, tutarlı bir anti emperyalist yapıya duyulan ihtiyacı vurgular ve proletaryanın bilimsel dünya görüşünün şekillendirdiği bir anti emperyalist çizginin zorunluluğunu vurgular. Bu nedenle de dünya çapında hüküm süren emperyalist sisteme karşı mücadelede etkin ve kararlı bir rol üstlenerek devrimci dönüşümün bir parçası olacaktır."

Bu iddianın gücü sınıfsal yaklaşımındadır. "Tutarlı bir anti emperyalist yapıya duyulan ihtiyaç" yukarıda değindiğimiz ilişkiyle ilgilidir. Emperyalizm hakkındaki bilgimiz ve ona karşı tutumumuz sadece niyetlerimizle açıklanamaz. Emperyalizme karşı duruşumuzun temelinde sınıfsal bir öz vardır ve hareketimizin nihai durumunu bu öz belirleyecektir. Bu nedenle bilgimizin ve tutumumuzun sınıfsal özle ilişkisini değerlendirmeden tutarlı bir hareket yaratmaya girişemeyiz.

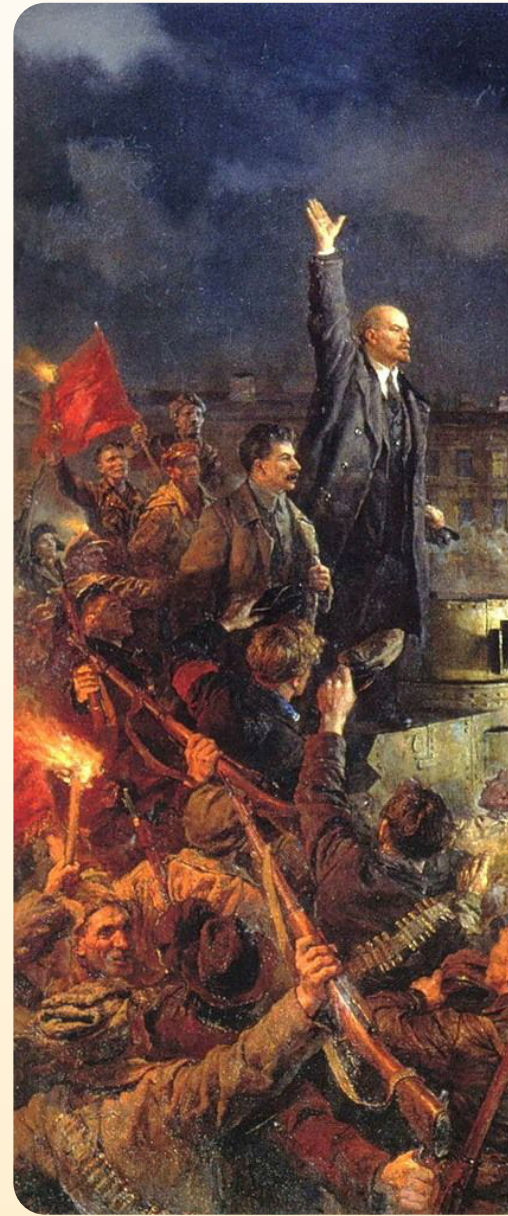
BİRLİK ANLAYIŞIMIZ BERRAKTIR

Anti Emperyalist Lig'in bu konuda aldığı konum tartışılmaya, daha çok da anlaşılmasına gerek duymaktadır. Çünkü belirli ilkeleri öne sürüp bunlara uymayanları ya da bunlarla yeterince

uyumlu olmayanları "cephe"nin dışında görmek bir sorunsala işaret eder. Sorunsal dediğimizde çözümsüzlük vurgusu yapıyoruz. Geniş bir cephe anlayışında olduğu halde Anti Emperyalist Lig'in "ilkelerle sınırlanması" bu bakımdan bir sorunsal olduğunu düşündürür. Demokrasi mücadelesi ile bağlantılı bir "cephe anlayışı" olması nedeniyle de bu "sorunsal"ı tartışmak, açıklamak yararlı olacaktır. Üstelik "birlik" anlayışımızın, Halkın Günlüğü'nden geldiği gibi artık gına getirmiş bir yaklaşımla manipüle edilmesi de bunu bir başka açıdan gerekli kılmaktadır. Önderlik misyonunun "dar" bir ekibe dayanması ile halkın en geniş kesimlerini birleştiren bir devrim mücadelesinin, bir devrim hareketinin yaratılması sorumluluğu birbirine zıt olgular mıdır; Birbirini dışlar görünen bu olguların birbirini güçlendiren, biri diğerini kaçınılmaz kılan bağı nedir sorularını yanıtlamak gerekir...

Konuya geçmeden önce Halkın Günlüğü'ne dair ifademizi kısaca açıklayalım, gereksiz ve gerçekliklerden kopuk değerlendirmelerin mümkünse önünü almaya çalışalım. Çünkü bu arkadaşlar ısrarlı bir şekilde kendi dünyaları içinden görüş dayatmayı bir tartışma sanmaktalar. Yorumlarımızı, değerlendirmelerimizi ve politikalarımızı kendi dünyalarına bir saldırı olmakla sınırlı görmekte ve bu boyutta kalmakta ısrar ederek "eleştiriler" yapmaktalar. Aşırı küçümseyici üslupla da "dostane" bir tartışmadan söz etmekte. Halkın Günlüğü'nde "Yeni Demokrasi Gazetesinin Kafa Karışıklığı Nereye Kadar" başlıklı bir yazıda "devrimcileri karşınıza alma yerine yanınıza alın" ile tamamlanan bir eleştiri yazısı yayımlandı. Bütünlüklü bir yanıtı hak etmediğine kanaat getirdiğimiz bu yazıdaki alıntılıdığımız ve aslında yazıdaki dikkat çekici tek ifade önderlik misyonu ile halkı birleştirme siyasetinin ilişkisini konu etmek bakımından ele alınabilir. Gerçekten de kendi esaslı/genel siyasetini oluşturduğunda her devrimci öncü karşısına "hemen herkesi" alır, almak da zorundadır. Devrimci ve dolayısıyla doğru siyasetin teklifinden doğan bu durum önderlik misyonunun güçlüğüne de işaret eder. Bu zorluk daha başlangıçta söz konusudur ve öncü hareket için göze alınması gereken zorlu mücadelenin de ilk işaretidir. Halkın Günlüğü'nde seçim politikamız nedeniyle dile getirilen bu ifade halkın

büyük çoğunluğunun devrimci harekete yönelik daha çok başlangıçta ve sonra da uzun bir süre temkinli yaklaşmasının da bir anlatımıdır. İleri sürülen devrimci iddianın halk tarafından kabul edilmesi, benimsenmesi kesinlikle uzunca bir zamanı alacaktır. Devrimci fikirlerin halkla buluşması onların gerçekleşmesi anlamına gelecektir ki bunun zorlu bir süreç olduğunda hemfikiriz. Hiçbir devrimci "devrim yapmaya hazır kitlelere önderlik" yeteneğinde olduğunu iddia etmez. Devrimci için iddia kitle-

leri devrime adım adım hazırlamaktır; devrimci fikirleri üretmek, geliştirmek ve halka mal etmektir.

DEVİRİMCİ FİKRİN ÖRGÜTLENMESİ

Anti Emperyalist Lig için de tartışılmaya ihtiyaç olduğunu düşündüğümüz konu budur.

Lig tutarlı anti emperyalist bir çizgide olmanın zorunlu şartı olarak proletarya enternasyonalizminden söz ediyor.

rindeki İlkeler Yol Göstericidir

Ancak bu bakış açısında olunduğunda tutarlı anti emperyalist bir hareket geliştirebileceği ileri sürüldüğüne göre Lig proleter bakış açısında olmayanı kendi dışında görmekte mi diyeceğiz? İlkeler belirlenirken dikkat edeceğimiz şey “halkın en geniş kesimlerini devrimci saflarda buluşturmak” olduğuna göre tutarlı anti emperyalist çizgiyi kurmak daha başlangıçta halkın geniş kesimleriyle aramızda ciddi bir mesafenin oluşması anlamına gelmez mi?

fikrin zamanını doldurmasıyla, yani işçi sınıfı karşısında burjuvazinin eskimiş bir dünyaya ait olmasıyla ilgilidir. Marks’ın “Ekonomi Politığın Eleştirisi, Kapital” kitabı burjuvazinin eskimiş dünyasını analiz eder ve bu dünyanın içindeki yeni fikri gözler önüne serer. O bu eylemini şu çok ünlü sözleriyle açıklar: *“Benim yeni yaptığım şey şuydu: 1- sınıfların varlığının ancak üretimin gelişimindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğunu, 2- sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne vardığını, 3- bu diktatörlüğün kendisinin tüm sınıfların ortadan kaldırılması ve sınıfsız bir topluma geçişi oluşturduğunu kanıtlamak.”* (Marks’tan J. Weydemeyer’e 5 Mart 1852 tarihli mektup)

Bu sözlerdeki çok mütevazı tutumunun nedeni Marks’ın, ileri sürdüğü fikrin nesnellığe dayandığını bilmesi olmalıdır. Üretimin belirli tarihsel evrelere bağlı olduğu nesnel bir bilgidir, proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu da öyle ve bu diktatörlüğün sınıfsız topluma geçişi oluşturduğu da. Marks kendisinin “gerçekliği ve gerçekleşecek olanı” kanıtlamaktan ibaret bir yeni şey yaptığını ifade eder. Dolayısıyla sınıfların, sınıf mücadelesinin ve sınıfsız toplumun kitlelerin üretime dayanan hareketinin ürünü olduğunu açıklamakla Marks kendi bilincinden bağımsız kitlelerde gerçekleşen ve gerçekleşecek olanı ortaya sermiştir. Buna karşın onun bu bilimsel fikri her doğru fikir gibi kitlelerde hemen veya kısa bir sürede karşılık bulmamıştır. Marks’ın beklentisinden bağımsız olarak kitlelerdeki bu durum onların henüz eski dünyanın içinde olmalarından ötürüdür. Marks elbette kitlelerden bir alkış, fikrine doğrudan bir hücum beklememiştir. Onun beklentisi devrimci öncülerde, işçi sınıfının önderlerinde, bilimle ilişkili olanlarda bu fikrin tartışılmasıydı. Bunun dahi bir süre aldığını biliyoruz.

Özetle Marks’ın büyük fikrinin ortaya çıkışından ve ilk etkilerinden hareketle ileri sürdüğümüz şey doğru fikrin kitlelerle buluşması olanağının özellikleridir. Bir doğru fikir ileri sürüldüğünde onun kitlelerle hemen buluşacağını ummak olsa olsa doğru fikrin heyecanına kapılmak masumluluğudur. Aksi halde hayalperestliktir. Anti Emperyalist Lig’in anti emperyalizmi temsil etmek ve en geniş kitlelere yaymak doğrultusunda

attığı ilk adımın yukarıdakine benzer bir süreç yaşaması normal hatta kaçınılmazdır. Sorun bizim için burada ileri sürülen fikirlerin örgütlenmesi, yani kitlelerle buluşmasının olanaklarını açığa çıkarmak, araçlarını yaratmaktır.

BİRLİK VE İLKELER

O halde ilk sorumuza dönebiliriz. İlkeler halkın geniş kesimlerinin dışlanmasını içerir mi?

Siğ bir bakış açısıyla vereceğimiz yanıt “içerir” olacaktır. Fakat biraz daha derinleştirdiğimizde düşüncemizi bunun tersine doğru ilerletiriz.

Anti Emperyalist Lig bize tutarlı anti emperyalizmin proleter bakış açısında olmayı gerektirdiğini söylüyor. Bunun doğruluğunu sınıf savaşımının nesnel durumundan hareketle kanıtlayabiliriz. Emperyalizm kapitalizme içkin bir dönemdir, kendinde kapitalizmin üretim ilişkilerini barındıran emperyalizm ancak kapitalizmin mezar kazıcısı olan proletarya tarafından tam olarak alt edilebilir. Emperyalist dönemin diğer tüm sınıfları, emperyalizmle çelişmekle birlikte onun mezar kazıcısı olacak nitelikte ona düşmanlık edemezler. Düşmanlıkları ondan asla daha güçlü olamayacakları için yenilgiye açıktır. Yenilmek dediğimizde kaybolmak, ortadan kalkmak, yem olmaktan söz etmediğimiz bilinmeli. Burada yenilmek sadece alt edememekten ibarettir. Sınıflar varlıklarını belirli derecelerde korumakla birlikte emperyalizm şartlarında, tekelci burjuvazinin hegemonyası altında kalırlar, onu aşamazlar. Çünkü kapitalizm şartlarında en güçlü, yetkin sınıf artık tekelci burjuvazidir. Her türden diğer burjuva sınıflar sadece onunla uyum yakaladıklarında, ona biat ettiklerinde yaşama olanağı bulurlar ki buna tekelci burjuvazinin de ihtiyacı olduğunu belirtelim. Kapitalizm tarihinin bu en gerici ve tahakkümcü sınıfı inşa ettiği emperyalist sistem içindeki ağlarını bu sınıflar üzerinden sağlam kılabilir. Bu ağları tamamen parçalayacak yegâne sınıf proletaryadır. Çünkü proletarya sistemin gerçek üreticisidir, emekle kurulan tüm kapitalist dünya gene emeğin balyozu altında parçalanacak kadar acizdir. Başkan Mao’nun “kâğıttan kaplan” tanımı da bu özelliğin anlaşılması bakımından uygundur. Emeğin kurduğu kapitalist dünyanın tüm olanaklarına

ve erkine sahip olarak tekelci burjuvazi her şeye gücü yeten bir kaplan gibi görünür; ama o aynı zamanda emeğin tüm bu dünyayı parçalayacak devasa balyozu karşısında aciz bir kaplandır! Bu gerçek durum bize emperyalizm karşısında sonuna kadar mücadele edecek yeterliliğe ve onun alternatifi olan sistemi kuracak olanağa sahip sınıfın sadece proletarya olduğunu öğreten durumdur. Dolayısıyla proleter bakış açısında olmak anti emperyalist hareketin başarısı için bir zorunluluktur. Bu ifade etmekle biz sadece şunu ileri sürüyoruz: Anti emperyalist mücadele son kertede proleter karakterde olmak zorundadır. Bu demek değildir ki anti emperyalizm sadece proleter hareketin bir özelliğidir. Kesinlikle hayır. Tekelci burjuvazinin hegemonyası altında diğer tüm sınıflar farkı derecelerde baskı altındadırlar ve dolayısıyla bu sınıfların da anti emperyalizmden çıkarları vardır. Mücadele bu çıkarlara gözünü kapatmaz, hatta kapatamaz. Bunun özellikle nesnel bir olgu olduğuna dikkat çekmemiz gerekir. Proleter hareket, istesin ya da istemesin diğer sınıfların da çıkarlarını gerçekleştirmeye yazgılıdır. Bunun nedeni emperyalizmle mücadele etmek zorunda olmasından başka bir şey değildir. Tekelci burjuvazinin aşağılık saldırılarına, ikiyüzlülüğüne, gerici tahakkümüne, sonsuz bencilliğine güçsüz oldukları ve kendi çıkarlarını gerçekleştirmek olanağına sahip olmadıkları için katlanan sınıfların proletaryanın anti emperyalist olmak zorunda olan mücadelesine farklı derecelerde ilgi göstermeleri, yakınlık duymaları kaçınılmazdır. Emperyalist sistem sürekli biçimde onların elindekilerini almakla varlığını sürdürdüğüne göre bunların emperyalizme karşıtlığı kaçınılmazdır. Bu kaçınılmazlık tutarlı anti emperyalist mücadeleyle “birleşme” olanağını içerir. Proletaryanın önderlik misyonunun “halkın en geniş kesimleriyle” birleşmesi olanağı buradan gelir. Bu nedenle tutarlı anti emperyalist olmak Anti Emperyalist Lig’in temel bir özelliği olması onu darlaştıracaktır diye endişelenmemeliyiz. Darlaşma olasılığı bu ilkeden kaynaklanamaz. Bu olasılık tutarlı anti emperyalist bir hat izlerken atılğan, ısrarlı, olabildiğince geniş bir alan içinde hareket edememekte vücut bulabilir. Eğer çevre sorunlarıyla ilğimiz sınırlı ise, kadın sorununda kaba bir tutuma sahipsek, demokrasi

Bu sorun tüm devrimci fikirler, hatta doğru fikirler için geçerlidir. Doğru bir fikrin kitlelerle buluşma zamanı sadece kitlelerin o fikre hazır oldukları zaman değildir, bunun için eski fikrin zamanını doldurması gibi somut/maddi şartların olgunlaşması da gerekir. Sosyalizmin kendini bir sınıf olarak konumlandırmakla tarih sahnesine özneleşen işçi sınıfında ayrı olarak “hazır” hale gelemezdi. Ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçiş süreci eski

mücadelesini halkın iradesinden ve çıkarlarından ayrı kavıyorsa hiç şüphesiz anti emperyalist mücadelemiz daralır, halkın geniş kesimleriyle buluşamaz.

Başka bir örnek de gene bir ilke olarak tarif edilen “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunmak” üzerinden verilebilir.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, bilindiği üzere komünistlerin tüm ülkelerde ezilen ulusların kendi devletlerini kurma hakkını savunmalarını içerir. Bunun “her ulusun devleti olmalıdır” anlayışı olmadığını, bu bakımından komünistlerin “ulus devletçi” olarak tanımlanmasının bir saçmalık değilse eğer bir tür saldırı olduğunu da hatırlatalım. Ulusların Kendi Tayin Etme Hakkı ilkesinin devleti olmayan ulusun devlet kurmasının sadece kendi tercihi olacağı görüşünden ibaret olduğunu, bu konuda başkasının “söz hakkının” olamayacağını ileri sürmekle sınırlı olduğu bilinmelidir. Bu nedenle komünistler herhangi bir ezilen ulusun devlet kurmasını kayıtsız şartsız kesinlikle desteklemezler; ama bu hakkı sahip olmalarını kayıtsız şartsız kesinlikle desteklerler. Her ezilen ulusun devlet kurma hakkını savunmak açıktır ki “demokrasinin sınırları” içindedir ve demokratik bir hareket için zorunludur. Emperyalizm bu demokratik hakkı oluşageldiğinden itibaren esas olarak çiğnemiştir ve bundan asla vazgeçmemektedir. Zira ulusal devlet emperyalizmin çıkarlarını önemli ölçüde reddeder. Emperyalizm bağımlı uluslar, bağımlı devletler yaratır; kendi çıkarlarını gerçekleştirmenin olanağını bu tür devletlerde bulur. Sömürgeleştirme veya yarı sömürgeleştirme emper-

Savunduklarımızın ve politikalarımızın devrimcileri ve devrime en yakın kitleleri etkilemesi bizim arzumuzun bir neticesi olmayacaktır; bu sonuç doğru fikrin kaçınılmaz sonucu olacaktır. Bu nedenle ne yalnız kalmaktan çekiniriz ne de birliği bir ödünler silsilesi olarak değerlendiririz. Kiminle, ne zaman ve ne kadar yürüyeceğimizi objektif olarak belirlediğimiz politikalar belirleyecektir.

yalizmin kaçınılmaz eğilimidir. İçinden geçtiğimiz süreç bunun bir kez daha güçlü bir şekilde kanıtlandığı/kanıtlanmakta olduğu bir süreçtir. Devasa borçların altında olan devletler reel ekonominin kaldıramayacağı miktarda parayla sistemi bugüne kadar taşıdılar.

Sistem bir süredir iflas etmiştir. Buna rağmen bağımlı devletler aracılığıyla çürümüş yapının yaşatılması, varlığını sürdürmesi sağlanmaktadır. Günümüzdeki bölgesel savaşların yoğunluğu ve bitmek bilmezliği, süreklileşmiş enflasyon, artan ve bugün ayrıca genişleyen vergilendirmeler tam da bunun birer parçasıdır. Bunların emperyalizmden, tekelci burjuvazinin iflas etmiş sisteminin bağımsız olmadığı açıktır. Buradan hareketle Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı’nın anti emperyalist mücadele için bir ilke olduğunu kesinlikle ileri sürmeli ve savunmalıyız. Bu konuda bilincimiz berrak olmalıdır.

Peki bu da anti emperyalist mücadeleyi darlaştırmaz mı? Eğer bu ilkeyi Anti Emperyalist Lig’in parçası olmaya aday her demokratik kitle örgütünün programına bir şart olarak dayatarsanız elbette darlaştırrır. Her demokratik kitle örgütü kendi alanıyla ilgili ve kendi

niteliği bakımından ilkeler belirler ve program oluşturur. Anti Emperyalist Lig’in bu ilkeyi kendi programında vurgulaması onun geniş perspektifli bir mücadele alanına yönelmiş olmasından ve elbette tutarlı bir demokrasi mücadelesi yürütmek hedefine sahip olmasından ileri gelir. Çünkü onun “anti emperyalist politik çizgisi, emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele için mobilize edici bir niteliktedir.” Bu çizginin, özellikle “Dünya genelindeki işçilerin, emekçilerin, yoksul ve topraksız köylülerin, ezilen halkların ve ulusların adil ve meşru taleplerini temsil” eden bir çizgi olduğu için söz konusu ilkeyle doğrudan bir bağı vardır. Adil ve meşru talepler içerisinde olan Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı’ndan kısmen dahi uzaklaşmış bir anti emperyalist mücadele güven verici olamadığı gibi tutarlı bir nitelik de göstermemiş olur.

Tüm bunlardan hareketle bir kez daha yinelemek gerekir ki “Çağımızda anti emperyalist mücadele aynı zamanda demokratik mücadeleyle sıkı şekilde bağlanmıştır. Dünya ölçeğinde demokrasi ilkeleri ve değerleri burjuvazinin elinde çürümüştür ve demokrasi mücadelesi ve tutarlı demokratizm anti emperyalist karakterle birleşen bir bütünlüğe kavuşmuştur. Bu durum

tutarlı anti emperyalist karakteriyle proleter demokrasinin değerlerinin, ilkelerinin ve siyasi çizgisinin ezilen halklarla daha fazla bütünleşmesi anlamına gelmektedir.”

Sonuç olarak “proletarya dışında kalan sınıf ve kesimlerin anti emperyalizm anlayışları ve anti emperyalist mücadeleleri, emperyalizme karşı öfkeleri ve direnişlerinin sınırlı olması ve tutarsızlıklar içermesi” bizim onlarla kurduğumuz ve kuracağımız ilişkiler önünde bir engel olarak görülemez. Bizim bu durumda zorunlu olduğumuz şey söz konusu tutarsızlıkları aşmak konusunda önderlik misyonunu gerçekleştirmektir. Bunun da programda vurgulandığı gibi “proletaryanın dünya görüşünün bu mücadeledeki etkinliği-ne paralel” mümkün olduğu kesindir.

“Kitlemizi” kendisine düşmanlıkla konsolide ettiğimizi arsız bir şımarıklıkla ileri sürece kadar gerçeklikten uzaklaşmış Halkın Günlüğü’nde dile gelen “eleştiri”nin de içerik olarak burada konu ettiğimiz “misyon ile kitlelerle buluşmak arasındaki ilişki”den bihaber olduğunu söyleyebiliriz. Bu arkadaşların “devrimcileri karşımıza almak yerine yanınıza alın” önerisine vereceğimiz yanıt şundan ibarettir: Savunduklarımızın ve politikalarımızın devrimcileri ve devrime en yakın kitleleri etkilemesi bizim arzumuzun bir neticesi olmayacaktır; bu sonuç doğru fikrin kaçınılmaz sonucu olacaktır. Bu nedenle ne yalnız kalmaktan çekiniriz ne de birliği bir ödünler silsilesi olarak değerlendiririz. Kiminle, ne zaman ve ne kadar yürüyeceğimizi objektif olarak belirlediğimiz politikalar belirleyecektir. Politikalarımıza güvendiğimizi söylemeye ihtiyaç olmasa gerek.

AKILSIZ BAŞIN CEZASINI AYAKLAR ÇEKER

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Gereğinden fazla emek harcamakla ilgili bu söz genellikle plansız hareket etmeye dairdir. Plan ise hedefli olmak ve yol bilmekle ilgilidir. Hedefe ulaşmak, yürünecek yolu açığa çıkarmak için düşünmek ve örgütlenmek gerekir. Başlıktaki söz insanın bu özelliğini kullanabilme yeteneğine dikkat çeker: Eğer bu yetenekten yoksunsak yürünecek yol uzar, hatta bitmek bilmez hale bile gelir.

Bu sözün içerdiği yeteneğe sahip olup olmadığımızı değerlendirmeliyiz. Bunun pratik karşılığını plansız hareket ettiğimizde, bir iş için fazlasıyla zaman harcamak zorunda kaldığımızda, bir türlü hedefe tam olarak ulaşamadığımızda görürüz. Bir işi tekrar etmek zorunda kalmak, iş yaparken eksik olduğumuzu fark etmek de bir tür “akıl edememek”le, yani eksik düşünmekle, planda boşluklar bırakmakla ilgilidir. Bu durumda yoğunlaşacağımız şey düşünme yöntemimiz olmalıdır. Kabul edelim ki bir işi düşünme süreci bizim en zayıf olduğumuz aşamalardan biri olmaktadır. Bunu genellikle zamansızlıkla, olmadı olanaksızlıklarla açıklama eğilimimiz de güçlüdür. Oysa bunların hiçbirisi esas olarak bizden bağımsız şeyler değildir. Zaman dediğimiz şey kendimizi var ettiğimiz, gerçekleştirdiğimiz alandır. Zamana hükmedemediğimiz hemen her an başkasının kendini bizim üzerimizde gerçekleştirdiği andır. Bunu şöyle de açıklamak mümkün: Devrimci için kendi zamanını değerlendirememek bu zamanı devrim lehine kullanamamak anlamına gelir ki bu da kendiliğinden ciliğe düşmek ve bu yolla egemenlerin çıkarları içinde gerçekleşmek anlamına gelir. Egemenlerin çıkarları içinde gerçekleşmek, dediğimizde sistem içi kalmaktan söz ediyoruz. Bunun farklı derecelerde olduğunu da belirtelim.

Yetersiz düşünmek ve başarısız örgütlenmek gereğinden fazla emek harcamaya sebep olur. Emek harcamak genellikle

olumlu bir eylem olarak kabul edilir. Oysa emek harcamanın amaçla, izlenen yolla birlikte değerlendirilmesi gerekir. Boşa harcanan, verimli kullanılmayan emek “değer” üretememiş veya daha değersiz ürün üretmiş emektir. Emeği değerli kılan özellik onun sonucu olan ürünün kullanılabilirliğidir. Bu nedenle harcadığımız emeği düşünme yeteneğimizle, örgütlenmede göstereceğimiz başarıyla değerlendirmeliyiz.

Burada özellikle izlenecek yolu nasıl belirlememiz gerektiğini ve belirlenecek yolun örgütlemekle ve örgütlenmekle olan ilişkisini tartışacağız. Buradan hareketle örgütsüzlüğün ya da örgütlü hareket etme bilincindeki zayıflığın üzerinde duracağız.

Sıklıkla dile getirdiğimiz kitle çizgisi anlayışımız tam da düşünme sürecimizin temel halkasıdır. Devrim kitlelerin eseri, dedikten sonra kitleleri kazanma sürecinin inşası temel görevimiz olarak belirlenir. Bu temel görev Marksizm-Leninizm-Maoizm’in gelişmesinin nihai sonucu olan Proleter Devrim teorisinin gerçekleştirilmesidir. Düşünme yöntemimizin temeli olan kitle çizgisinde devrime odaklanmak, devrime hizmet etmek, devrimden çıkarı olan sınıfların ihtiyaçları doğrultusunda politikalar belirlemek yapacağımız işlerin en önemli kısımlarıdır. Çoklukla karşı karşıya kaldığımız “işlerin tekdüzeligi” ve “aynı kişilerle sınırlı işler”e mecbur kalmak hali işlerimizi devrim için, devrime odaklanarak gerçekleştiremediğimiz anlamına gelir. Örgütçülük yeteneği kendini devrimle, kitle çizgisiyle işlere yoğunlaşmakta gösterir. Bizim pratiğimiz mize damgasını vuran ise bundan çok işlere boğulmuşluktur. Birçok yoldaşımızın azami bir çabayla, yılmadan pratik içinde olduğunu görüyoruz. Bunun takdir gören bir tutum olduğunu da inkâr edemeyiz. Fakat bunun devrimci pratik anlamında başarısız bir iş yapma tarzı olduğunu kavramak

zorundayız. Örgütlenmek pratiğinden yoksun iş yapma tarzı kitle çizgimizin anlaşılmasındır, devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğini pratikte ihmal etmektir. Yoğunlaşacağımız noktalardan biri işin niteliğidir. Yaptığımız işin kitlelere dönük yüzünü anlaşılır ve görünür kılmak kitleleri devrime kazandırma amacımızın gerçekleşmesi için olmazsa olmazdır. Ajitasyon ve propagandanın devrimci hareketin temel işlerinden biri olması da bununla ilgilidir.

Bu süreçte eksik kaldığımız, hepimizin kabul edeceği bir diğer konu işleri “yeni” kişilere yaptıracak denli genişleyemektir. Öyle ki “aynı” kişilere mecbur kalan pratikler sıklıkla karşılaştığımız bir sorundur. Bu da düşünme sürecimizdeki zafiyete işaret eder. İyi planlanmamış her pratiğin önemli eksikliklerinden biri işi yapacak “kadro”nun seçilememesi veya yetiştirilememesidir.

Kadro seçimi de düşünme sürecinin bir parçasıdır. İşle işi yapacak olanın uyumlu olması, işin sonuçlanmasını sağlayacak donanımın işi yapacak kişiyle buluşturulması, bunların belirli zamanlar içinde gerçekleşmesi için düzenlemelerin yapılması düşünmeyi, akıl yürütmeyi gerektirir. Bu konularda hatalı, eksik kaldığımız her durumda işin gerçekleşmesini ya başaramayız ya da eksiklikleri olan bir iş gerçekleştirmiş oluruz.

Yaptığımız işlerde “hatalı” kişi seçimlerinin sonucu kaçınılmaz olarak yanlış yapılmış ya da yapılamamış işlerdir. Kişileri tanımak; özelliklerini, geçmişlerini, önceki işlerdeki yanlışlarını bilmek işe uygunluklarını çözümlemek için gereklidir. Eğer iş için gerekli özelliklere sahip kişilerden yoksunsak o işin yapılış biçimini değiştirmek gerekecektir. Söz konusu işin niteliği ve üreteceği sonuca göre işin ertelenmesi de mümkündür elbette. Ne var ki bir devrimci için iş dediğimiz şey devrime hizmet edecek çalışmadır. Bu nedenle devrimcinin işi genel olarak ertelenebilir değildir. Böylesi durumlarda devrimcinin işin gerçekleşme biçimini değiştirmesi üzerinde durulabilir. İşleri gerçekleştirmenin hiçbir zaman tek bir biçimi olmaz. Koşulların, yapacak kişinin donanımının, zamanlamasının dikkate alınmasıyla yeni, farklı biçimler geliştirilebilir. Devrimci hareketin bu konudaki deneyimleri çok büyük öğreticidir. Bu bakış açısıyla anıları incelemek, deneyimlere ilgi duymak bir devrimci için olmazsa olmazdır. Bu

konuda devrimcileri, devrimleri anlatan romanların dahi büyük katkısı vardır.

Düşünme sürecinin bir diğer parçası hedefi anlamak ve anlatmaktır. İhmal edildiğinde ciddi sorunların baş gösterdiği bir alan da bu alandır. Hedefi anlamak işin bütün sürecini ve sonraki sürece etkisini anlamakla ilgilidir. Bu konu bakış açımızın olgunlaşmasında da belirleyicidir. Örneğin 1 Mayıs etkinliklerini sadece bu özel günü kutlamak, günün içerdiği anıları ve değerleri anmakla ilgili değildir. Bunlar elbette önemlidir. Ne var ki bunun gelecek günlerle bağına kurmadan hareket etmek günün sonunda hedefsizlik doğurur. Sıradan bir kutlamadan veya anmadan öteye gitmeyen bu tür çalışmalar örgütlenme anlayışından yoksunluğa işaret eder. 1 Mayıslar devrimciler için devrimin kitlelere taşınması çalışmalarının özel günleridir. Her 1 Mayıs’tan sonra örgütlenme ağıımızı genişletememişsek ve bu ağı yeni görevlerine hazır hale gelememişsek sorunumuz hedefsizliktir! Bir devrimci için bırakalım hedefsizliği hedeften uzaklaşmak dahi tahammül edilemez bir zaftır.

“Akılsız başın cezasını ayaklar çeker” sözünün öğreticiliği genişletilebilir. Bunun için deneyimlerimizi bu sözün içerdiği, burada kısmen konu ettiğimiz ve üzerinde durarak daha da artırabileceğimiz yaklaşımlarla tartışmak yararlı olacaktır. Hemen her pratikten sonra düşünmediğimiz ya da eksik düşündüğümüz için harcamak zorunda kaldığımız emeği ölçerek, kaybettiğimiz zamanı görek yapacağımız değerlendirmeler bu konuda bize özellikle yardım edecektir. Belki de “akılsız başın derdini ayaklar çeker” sözünün en güçlü anlam bulduğu aşamalardan biri de sözünü ettiğimiz bu değerlendirmedir. Her işten sonra yapılacak değerlendirme düşünme sürecinin doruk noktasıdır. Çünkü belli bir pratiğin, edinilmiş tecrübenin değerlendirmesi daha güçlü düşünceleri içerir. Daha güçlü düşünceleri içeren değerlendirmeler akıl yürütmenin ileri biçimleridir. Bu durumdaki akıl yürütmelerdeki başarı “ayaklara düşen işleri” azaltacaktır.

Ayaklara düşen yükü azaltmak daha yoğun düşünmeyi, daha güçlü değerlendirmeleri gerektirir. Hatalarımızı, zaafılarımızı, eksiklerimizi görerek ve olabildiğince düzelterek ilerlemeyi başardığımız durumda daha güçlü ve sağlam ayaklarla yürüyeceğimizi bilelim...

İNSAN TOPLUMUNDA IRKA DAYALI BİYOLOJİK AYRIŞTIRMA YAPILABİLİR Mİ? - I

Egemen sömürücü sınıfların dünya görüşü, sömürü ve talanın olabil- diğince derinleştirilmesi üzerine kuruludur. Bir yandan kendi sınıflarının hükmünü zor yolu ile devam ettirmeye çalışırken diğer yandan da halkı aldat- manın araçlarını geliştirir. Tüm dünya üzerinde ezilen emekçi sınıfların kendi gerçek çıkarları etrafında örgütlenme- rinin önüne geçmek için, onların dünya görüşünü de idealizm ile şekillendirmeye uğraşır. Şovenizm, ırkçılık, dincilik gibi araçlar ile ezilenler zehirlenmeye çalışılır, kendi gerçek çıkarları olan sisteme karşı ortak mücadeleden uzaklaştırılır ve birbirine düşmanlaştırılır. Böylece bir araya gelerek örgütlenmeleri, gerici- liğe ve sömürüye karşı mücadele etmeleri engellenir. Bu araçlardan biri olarak “ırkçılık”, bugün bir yandan suç sayılırken, diğer yandan egemen sınıf- lar tarafından köpürtülmek istenmeye devam etmektedir. Irk kavramı her ne kadar insan toplumu için uygun olmayan ve karşılığı olmayan bir kavram olsa da, sömürücü sınıfların aracılığı ile “ırkçılık” var olmaya devam etmektedir.

Hayvanlar ve bitkilerin taksonomik sınıflandırması, biyolojik çalışmalarda bilim insanlarına büyük kolaylıklar sağlar. Canlılar arasındaki benzerlik- lerin ve farklılıkların ortaya çıkarılarak sınıflandırılması, bu alemin daha kolay anlaşılmasını sağlar, bilimsel çalışma- ların yönünü tayin eder. Taksonomik seviyeler; tür, cins, takım, alem gibi kademelerden oluşabilir. Bu yönlü adlandırmalar, yalnızca gelecekteki ça-lışmalar için kolaylıklar sağlamaz, aynı zamanda canlıların gelişim süreçlerinin anlaşılması için de önemli bir yerde durur. Öyle ki evrim teorisine giden yol, taksonomi faaliyetlerinin gelişmesi ile açılmıştır.

Taksonomi, biyolojik çeşitliliğin anla-şılmasına olanak tanır, doğa anlaşılır hale gelir. Bu çalışmalar yalnızca an- lama ve tanımlama faaliyeti olarak anlaşılmalıdır, günümüz insanının doğal kaynaklar ile olan ilişkisinde ve bunların yönetiminde vazgeçilmez bir yer tutmaktadır. Doğal kaynakla-

rın verimli bir şekilde kullanılmasının yanı sıra, tabiatın korunması için de taksonomi elzemdir. Tür çeşitliliğinin korunabilmesi için, tür ayrışmalarının doğru biçimde yapılması gerekmektedir. Ayrıca bugün genetik ve biyoteknoloji alanlarında yapılan çalışmalarda sınıf- landırma elzem bir yerde durur. Eski çağ Yunan doğa filozofları ile başla- yan taksonomi çalışmaları, bugün de kimi değişiklikler ile olsa da geçerli olmaktadır. Günümüzde sınıflandırma yapılırken alınan kriterler; morfolojik özellikler gibi dış görüntüde açığa çıkan özellikler, fizyolojik ya da metabolik işlevler, ekolojik ve genetik özellikler olabilmektedir. Bununla birlikte evrim süreci görece iyi anlaşılmış canlılar için, ortak ata ve evrimleşme sürecine göre de sınıflandırma sağlanabilmektedir.

İNSANIN TÜRLEŞME SÜRECİ

İnsan da, diğer canlılar ile ortak atadan gelmiş, belirli dönemlerde cins, tür gibi kategorilerde diğer canlılardan ayrılmıştır. Yaklaşık 55 milyon yıl önce Primatların yani iri beyinli memelilerin ayrışımı gerçekleşmiş, yine yaklaşık 20 milyon yıl önce hominoidler yani insansılar ortaya çıkmıştır. Bugün için Hominoidler içerisinde 8 türe kadar Dünya üzerinde görülebilmektedir, orangutanlar ve goriller de insanlar gibi bu familyaya ait türlerdir. Ancak “Homo” yani insan cinsinin yaşayan tek türü, Homo sapiens yani “akıllı insan” olarak adlandırılan biziz. Homo cinsi diğer hominoidlerden ayrıştıktan sonra, birçok insan türü ortaya çıkmıştı. Homo erectus, Homo naledi, Homo rudol- fensis, Homo neandertal gibi birçok insan türünün geçmişte var olduğu fosil kayıtları ile belgelenmiştir. Bu türler arasından Neandertal gibi bazı türlerin yok oluşunun doğrudan modern insan yani Homo sapiens sapiens ile girdikle- ri etkileşimden kaynaklandığı tahmin edilmektedir. Neandertallerin genetik materyali, onların modern in- sanın en yakın akrabası olduklarını göster- mektedir. Bu iki tür aynı dönemde

yaşayabilmiş, birbiri ile sıklıkla temas etmiş, hatta eşleşebilmiştir. Neander- tallerin son kaydının 40 bin yıl önceye dayanıyor olması, onların modern insan tarafından bir biçimde domine edildiklerini ya da baskın topluluk için- de kaybolduklarına işaret etmektedir. Modern insan ile eşleşebildikleri için yok olmuş olabileceklerine ya da ken- disinden nüfus ve zekâ becerisi olarak daha ileri olan modern insan tarafından yaşam alanlarından sürüldükleri için hayatta kalamadıklarına dair birçok teori mevcuttur. Bu teorilere konu olan gerekçeler aynı anda var olmuş da olabilir.

İnsan türleşmesinde elde edilen verile- rin değerlendirilmesi geçmişte oldukça zordu; çünkü yalnızca bir insan türü hayattaydı. Eldeki fosillerin genetik çalışmalara konu oluşu ve daha doğ- ru biçimde sınıflandırılması ise henüz yakın bir zaman dilimi içinde mümkün olabilmıştır. Bu fosiller üzerinde yapılan çalışmalar, insan türleri arasındaki bariz farkları da açıkça ortaya koymaktadır. Modern insanın yani Homo sapiensin alt türü olabilecek İdaltu gibi yine yok olmuş alt türlere ait veriler mevcut olsa da bu çalışmalar henüz çok ye- nidir. Homo sapiens sapiens olarak adlandırılan modern insan ve Homo sapiens idaltu olarak adlandırılan in- san arasındaki en temel farklar, beyin hacmi ve kafatası yapısıydı. Ancak elde daha fazla veri ve çalışma olduğu için en uygun karşılaştırma modern insan ve Neandertal arasında yapılabilmek- tedir. Morfolojik özellikleri modern insandan oldukça farklıdır, bu sebeple denilir ki karak- teristik yüz yapısından

kaynaklı “bir Neandertal ile karşılaşırsanız, o hemen tanınır.” Küçük çeneler, büyük ön dişler, kemerli alın yapısı ve oldukça uzun kafatası, morfolojik olarak modern insandan farklıdır. Yalnızca morfolojik farklılıklar değil, aynı zamanda tabiat koşullarında bizim türümüzün doğal seçiminde daha avantajlı olduğu da ortadadır. Bununla birlikte fiziksel ve morfolojik farkların genetik izlerini görmek de mümkün olmuştur. Yakın akrabalığımıza rağmen belirgin fark- ların hemen göze çarpacağı bu insan türünün yok olmasının ardından ya- şayan tek insan türü olarak biz Dünya üzerinde yerimizi korumaya devam ediyoruz. Eğer yaşayan tek tür bizler isek, bu tür içerisinde sınıflandırma veya ayrıştırma gerektirecek ölçekte biyolojik bir farklılık mevcut mudur?

MODERN İNSANIN İRKLARA AYRILABİLİR Mİ?

Türler veya cinsler içerisindeki ayrışmanın sağlanmasının birçok yolu vardır. Bun- lardan en önemlisi, tür içerisindeki bir popülasyonun, türün diğer üyelerinden izole olmasıdır. Farklı tabiat koşulların- da, farklı ihtiyaçlar altında türün kimi özellikleri farklılaşma gösterebilmek- tedir. Darwin’in Galapagos Adalarında gözlemlediği gerçeklik, buna işaret et-

mekteydi. Birbirine çok yakın adalarda veya aynı ada üzerinde, kırıç ve kayalık alanlar ile ormanın yoğun olduğu alanlarda ispinoz kuşları farklı fizyolojik ve morfolojik özellikler gösteriyordu. Farklı tabiat koşulları, avantajlı olan yönlerin gelişmesini zorunlu kılıyordu. Aynı ada üzerinde dahi, evrimin derin izlerini görmek mümkün oluyordu.

Primatların gelişim süreci de bu şekilde olmuştu. Nihayetinde bilişsel becerileri sayesinde hayatta kalan son tür Homo sapiens sapiens oldu. Peki modern insan içerisinde tür farklılaşması veya irksal değişiklikler söz konusu mudur?

Elbette insan evrimden bağımsız değildir. Kendi vücudumuzda dahi evrimin ispatı sayılabilecek sınırsız tarihsel ize rastlamaktayız. Yaşam koşullarına göre, biyolojik olarak avantaj sağlayabilecek özelliklerimiz gelişirken dezavantajlı veya ihtiyaç olunmayan özellikler insan toplumundan siliniyor. Ancak bu evrim süreci, ispinoz kuşlarında olduğu gibi bir tür farklılaşmasına sebep olmaktan çok, insan toplumunun kendi özgü gelişim yasalarından kaynaklı farklı biçimde gerçekleşiyor. İnsan türü, doğadaki diğer canlılar ölçeğinde bir tür içi farklılaşma yaşamazken gözlemlenen farklılıklar ise tür genelinde gelişmektedir. Bunun en önemli sebebi ise, uzun süren bir izolasyon sürecinin Dünya üzerinde insan için mümkün olmayışıdır. İzole kabileler ve küçük istisnalar dışında bu yönlü bir yapının olmaması, fizyolojik ve morfolojik ayrışım için koşulların oluşmasını engellemektedir.

İnsanlar tümü ile aynı morfolojik yani dışsal özellikleri taşımayabilir. Deri rengi, göz rengi, saç rengi, boy farkı gibi farklılıklar gözlemlenebilmektedir. Ancak bu özelliklerin, yani bir insanı diğerinden farklı gösteren özelliklerinin hiçbirisi, bir ırk veya tür farkına dayanmamaktadır. Bu farklılıklar bir popülasyonun genelinde gözlemlense dahi, biyolojik tür veya ırk olarak değerlendirmek için yeterli veriler değildir.

Eğer bir kıta diğer kıtalardan ayrılır, bu kıta üzerindeki insanlar ile milyonlarca yıl hiçbir biçimde iletişim kurulamazsa, bu yeni kıtanın tabiat koşulları tamamen bizden farklı olur ve orada yaşayanların tüm yaşamsal ihtiyaçları bizden farklılaşır ise, çok uzun bir süre belki de milyonlarca yıl sonra fiziksel birçok fark gözlemlenmesi olası olabilir. Bu gibi tamamen varsayımsal durumlar dışında bugünkü insan topluluğu göz

önüne alındığında herhangi bir insan popülasyonunun tür veya ırk olarak ayrışması için geçerli hiçbir sebep yoktur. Bugün geçmişte yaşamış insan türlerini incelerken ve ayrışım yaparken temel aldığımız esas olgu bilişsel beceriler ve bu becerilerin üretildiği fizyolojik unsurlardır, bugün bu kriter üzerinden insan türü içerisinde bir ayrışma gitmek mümkün değildir; çünkü herhangi bir bölge popülasyonunu diğer bölgeler ile ayrıştıracak bir farklılık mevcut değildir. Yani yaşayan tek insan türü ve ırkı modern insandır, türe ait özellikleri göstermeyen herhangi bir popülasyonu yoktur. En izole kabileler için dahi bu durum geçerlidir.

Taksonomi, bir fayda gözetir ve bir ihtiyaçtan doğar. İnsan toplumu için bu yönlü bir sınıflandırma yapmak nasıl bir ihtiyacın ürünü olabilir veya topluluğa ne gibi bir fayda sağlayabilir?

Elbette bu yönlü bir biyolojik tasnife ihtiyaç yoktur. İhtiyaç olmadığı gibi somut olarak bu yönlü bir tasnife yarayacak biyolojik materyal de yoktur. Geçmişte bu yönlü taksonomi girişimleri olsa da bugün için bu girişimler tümü ile terk edilmiştir. Irk denilen olguyu tanımlayacak biyolojik özelliklerin veya farklılıkların insan toplumu içinde herhangi bir ayrışımı mümkün kılacak şekilde var olmadığı bilinmektedir. Yapılan girişimler de kendi içerisinde yoğun tutarsızlıklar barındırmaktadır. Örneğin, siyah ve beyazlar diye fenotipik özelliklerden bir ayrışım yapılması halinde, bu özelliklerin ayrışım sebebi olmasının gerekçesini de sunmak gerekir. Çünkü siyah ve beyaz tenli olmanın dışında farklı fenotipik özellikler de mevcuttur, bu özellikleri de sınıflandırmak gerekecektir. Göz rengi, boy gibi özellikler de bu sınıflandırmaya katıldığı takdirde herhangi bir taksonomik çalışmanın mümkün olmadığı net bir şekilde görülmektedir. Yani sınıflandırma yapılacak kadar belirgin özellikler ile ayrışan insan popülasyonları mevcut değildir. Ya da bir insanın herhangi bir milliyet üzerinden türleştirilmesi ve ırk olarak adlandırılmasının da biyolojik herhangi bir karşılığı yoktur.

Var olan fiziksel farklılıkların kökeni ise grup içi evliliklere dayanmaktadır, bu farklılıkların belirli bölgelerde yoğunlaşmasının sebebi budur.

(Devam edecek)

Yem ve gübrede KDV artıyor

Hububat fiyatlarının açıklanmasıyla çiftçiye yine sefalet dayatılıyor. Bir darbe de yem ve gübreden geldi. Yeni vergi düzenlemesinde yem ve gübre fiyatlarında KDV artışı yaşanacak. AKP'nin 2015 yılı seçim vaatleri kapsamında yem ve gübrede sıfırlanan KDV oranı 9 yıl aradan sonra yeniden artırılabilecek.

BÜTÇE AÇIĞI ÇİFTÇİNİN SIRTINDAN KAPATILACAK

Yeni vergi paketinde yemde KDV oranının yüzde 10'a, gübrede ise yüzde 20'ye çıkarılması öngörüldürken, yem ve gübrede KDV'nin artırılması çiftçinin girdi maliyetlerini artırırken, gıda enflasyonunu da yukarıya çekecek. Yem ve gübrede KDV oranının artırılmasının gerekçesi olarak, KDV indiriminden beklenen faydanın sağlanamadığı gösterildi. 2016 yılında yapılan düzenleme ile yemde yüzde 8, gübrede ise yüzde 18 olan KDV oranı sıfırlanmıştı.

YEM VE GÜBREDE VERGİLERİN ARTIRILMASI KAYITDIŞILIĞI ARTIRACAK

Yem ve gübrede KDV'nin artırılacak olması çiftçinin girdi maliyetlerini yukarı çekeceği gibi sektördeki kayıt dışılığı da artıracak. Kayıt dışı çalışan firmaların ekmeğine yağ sürecektir.

ETE SÜTE YÜZDE 10 ZAM

Yemde KDV'nin yüzde 10'a çıkarılması, doğrudan yem fiyatlarına yüzde 10 zam anlamına gelirken, bu da doğrudan et ve süt fiyatlarına yansıyacak. Enflasyon artışıyla birlikte yaşam koşulları giderek zorlaşıyor. Üreticinin girdi maliyetleri artarken, halkın alım gücü hızla azalıyor. Yem ve gübredeki artış da temel gıdalardan olan et ve süte zam artışını beraberinde getirecek.

Tarım ve Orman Bakanlığı sözde et fiyatlarını düşürmek için yoğun bir

ithalat yaparken, diğer taraftan yemde yapılacak KDV artışıyla fiyatların artırılacak olması uygulanan politikadaki çarpıklığı gösteriyor.

GÜBRETAŞ'IN ZARARI 669 MİLYON LİRA

Öte yandan gübreyi çiftçiye en pahalıya satan Tarım Kredi Kooperatifleri'nin iştiraki olan Gübretaş 669 milyon lira zarar ettiğini açıkladı. 2023 yılının tamamında zararı 480 milyon liraydı. 2024 yılının ilk çeyreğinde şimdiden 669 milyon liraya ulaştı.

GİRDİ FİYATLARI ARTIYOR

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) verilerine göre, tarımsal girdi fiyat endeksi (Tarım-GFE) nisan ayında bir önceki aya göre yüzde 1,72; bir önceki yılın aynı ayına göre ise yüzde 52,20 oranında arttı.

TÜİK, nisan ayına ait tarımsal girdi fiyat endeksini açıkladı. Buna göre Tarım-GFE'de 2024 yılı nisan ayında bir önceki aya göre yüzde 72, bir önceki yılın aralık ayına göre yüzde 14,61, bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 52,20 ve on iki aylık ortalamalara göre yüzde 39,08 artış gerçekleşti.

Ana gruplarda bir önceki aya göre, tarımda kullanılan mal ve hizmetler endeksinde yüzde 1,70 artış, tarımsal yatırıma katkı sağlayan mal ve hizmetler endeksinde yüzde 1,87 artış oldu. Bir önceki yılın aynı ayına göre tarımda kullanılan mal ve hizmetler endeksinde yüzde 49,13 artış, tarımsal yatırıma katkı sağlayan mal ve hizmetler endeksinde yüzde 73,70 artış kaydedildi.

Yıllık değişimin en yüksek olduğu alt grup yüzde 143,26 ile veteriner harcamaları, aylık değişimin en yüksek olduğu alt grup yüzde 7,73 ile bina bakım masrafları oldu.

CUMHUR İTTİFAKI VE FAŞİZMİN NORMALİ

2018’de AKP ve MHP tarafından kurulan “Cumhur İttifakı”nın yaşanan çeşitli gelişmeler ve alınan pozisyonların ardından dağılacığı ya da farklı şekilleneceğine dair tartışmalar başladı. Kurulduğu dönemde bir nevi birbirine mahkûm olan iki partinin bugün birbirini hedef aldığını ancak bunu henüz cesurca yapamadığını baştan söylemek gerekir. AKP burada “büyüklük” rolünü oynayarak küçüğünü ele güne karşı “rencide” etmemeye özen gösterse de ortaklığın zayıf halkası MHP kimi “asi” çıkışlar yapmaktadır. Yine de kurulduğu zaman dilimi ve bugüne kadar gelen süreçte baktığımızda iki tarafın da çıkarları için birbirini tuttuğunu görmekteyiz. 2017 Başkanlık Referandumuyla başlayan ittifak sürecinde MHP zaten oldukça güçsüz ve etkisiz bir durumdaydı. Referandum ardından İyi Parti’nin kurulmasıyla etkisizleşen gücünden daha da güç kaybeden MHP, çareyi henüz birkaç sene öncesine kadar küfür kıyamet “muhalefet” ettiği Erdoğan ve AKP’ye kapaklanmakta buldu. Diğer taraftan AKP de hâlâ tek başına hükümet olsa ve etkisini sürdürse de hem ekonomik hem

de toplumsal anlamda ciddi tepkilerle karşılaşan ve bu tepkilerin düzen içi siyasette dahi yansımaları bulduğu bir süreçte bu ittifaka ihtiyaç duydu. Bu nedenle MHP ile kurulacak bir ittifak “oy oranı” noktasında kendilerine yardımcı olacaktı.

Bu kaygılarla kurulmuş olan ittifak iki tarafın da daha “uygun” ortaklıklar için kolaylıkla çıkacağı bir ittifaktır aslında. Ancak yaşanan gelişmeler, emperyalizmin dayattığı yeni sorumluluklar yine iki taraf için de bu kolaylığı ortadan kaldırmaktadır. Örneğin Erdoğan-Özgür Özel görüşmesi sonrası Bahçeli’nin “MHP’ye düzenlenen siyasi operasyonlar” başlıklı açıklaması dahi ne olursa olsun Erdoğan’ın yanında olacağı beyanıyla sonlanmıştı. İttifak arasında yaşanan sorunları esasta bu açıklama üzerinden dahi okuyabiliriz. Yerel seçimlerde alınan yenilgi sonrası mevcut hükümetin “normalleşme” ve “yumuşama” adı altında düşen oy oranını artırma kaygısıyla çeşitli görüşmeler

gerçekleştirmesi ve CHP ile yapılan iki görüşmenin ardından Bahçeli’nin “AKP-CHP ittifak kursun” çıkışı da içinde belli bir sitemi taşımaktadır. MHP bu ittifakta doğal olarak kendi çıkarı ve varlığını sürdürmek için her türlü kaypaklığa başvurmakta ve bundan çekinmemektedir. Düzen içi burjuva-feodal partilerin hepsinde olduğu gibi MHP de bu süreçte sürekli olarak ittifakın güçlü bileşeni AKP ve Erdoğan’ın politikalarına yedeklenmektedir. Bağımsız politika üretmekten tamamen uzaklaşmıştır. İttifak politikasında iki

partide de memnun olmayan odaklar da açığa çıkmaktadır. Bu noktada bu memnuniyetsizliğin konsolide edilmesi yıllardır iktidar olan, kendi iç çatışmalarında da belli bir deneyime sahip olan ve iç disiplini çeşitli saikler ve yaptırımlarla sağlamlaştıran AKP için daha kolay olmaktadır. Ancak MHP ve Bahçeli için aynı durum geçerli değildir. 2017’de İyi Parti’nin kurulmasıyla başlayan ve hem parti içinde hem de seçmen kitlesinde yaşanan memnuniyetsizlikler günden güne büyümekte ve bunun önüne geçilememektedir. MHP’nin bağımsız siyaset üretememesi, skandallarda sürekli adının geçmesi, “resmen” bitmemek için küçüldükçe küçülmesi iç dinamiklerini, tabanını ve “elemanlarını” rahatsız etmektedir.

Bugün ise MHP açısından en önemli iç gündemlerden biri Sinan Ateş davasıdır. Sinan Ateş adlı faşistin suikast sonucu öldürülmesi MHP içinde yaşanan çekişme ve tartışmanın boyutunu göstermiştir. Sinan Ateş’in MHP ve

ülkü ocaklarında aldığı rol, ölümünden önce istifa ve ayrılık süreci, ölümünden sonra yayımlanan tehdit mesajları vb. noktalar MHP’nin kendi içinde yaşanan çelişki ve çekişmelere karşı müdahale-siz kaldığını göstermektedir. Suikastta açıktan hedef gösterilmesine karşı uzun dönem sessiz kalan MHP ve Bahçeli, yine Erdoğan-Özel görüşmesi için yayınladığı açıklamada Sinan Ateş cinayeti davasına katılacaklarını söylemiştir. Burada yine MHP’ye göre ittifakı sarsan olaylardan biri bu dava üzerinden bir itibarsızlaştırma olmaktadır.

Bahçeli “MHP’ye Düzenlenen Siyasi Operasyonlar” başlıklı bu açıklama ile aynı zamanda -her ne kadar sonu Erdoğan’ı mutlak destek beyanıyla bitse de- ittifak tartışmalarında daha cesur bir söz söyledi. Ama burada da ittifakın diğer bileşenini hedef göstermeden “Cumhur İttifakı düşmanlarına” saldırmayı öncelemiştir. Açıklamada “... bilhassa da Cumhur İttifakı muarızlarının partimizi töhmet altında bırakmak, bir yol ayrımının inşasını sağlamak amacıyla kesintisiz faaliyet içinde oldukları meydandadır.” diyerek “yukarıda” bir memnuniyetsizlik olmadığını söylemektedir. Bu bir yanıyla ittifak içi güvensizliğin oldukça yoğun olduğunu da göstermektedir. Bu yoğunluk AKP tarafında ittifakın dağılması için kesintisiz faaliyette olanlar vurgusuyla katmerlenmektedir. Ömer Çelik, Süleyman Soylu gibi isimlerle de kitleleri bu ittifakın meşruluğuna inandırmaya devam etmek istemektedirler.

Yine açıklamada Erdoğan-Özel gö-

rüşmesine “ittifak yapsınlar” sitemi yapılırken burjuva-feodal medyada bunun “normalleşme” adımı olduğu haberlerine karşı Bahçeli’nin normalleşmeyi “siparişi yapılan” bir süreç olarak betimlemesi oldukça ilginçtir.

Normalleşme sürecinin sipariş olduğu bir nevi doğrudur. Emperyalizmin, yarı bağımlı ülkelere dönük politikası, yaşadığı mali kriz derinleştikçe daha pervasız ve aceleci bir hal almaktadır. Özellikle Erdoğan figürü üzerinden uzun yıllardır yapılan planlamalar, bu planlamaların

ne kadarının başarıya ulaştığı muhtemelen kendileri için bir tartışma süreciyken; mali ve politik krizin derinleştiği, bölgesel savaşların yoğunlaştığı, bir “dünya savaşının kapıda olduğu” tehdidinin halklar üzerinde baskıya dönüştüğü bir süreçte Türkiye ve bölgeye ilişkin yeni sorumluluklar doğmaktadır. Buradan doğru normalleşme adı verilen sürecin bu sorumluluklardan biri olduğu açıktır. Burjuva-feodal klik çatışmalarından başarıyla çıkan ve belli bir deneyim elde eden Erdoğan emper-

yalizm için hâlâ önemli bir figürdür. Erdoğan’ın bu sorumlulukları nasıl sırtlayacağı, bunun sonucunda çeşitli ittifakların, ilişkilerin nasıl şekilleneceği çeşitli öngörüler doğursa da henüz net değildir. Erdoğan’ın siyaseten “liderliğinin” meşruluğuna ikna olmuş, çıkarları etrafında buluşabilecek “muhalefet” liderlerine de ihtiyacı vardır. Net olan, belirgin olan ise faşizmin halka dönük baskısının yoğunlaşacak olmasıdır, bu baskıda halktan yana olduğunu iddia edenlerin de sözü olacaktır. Her zaman anormal(!) olan faşizmin normalleşmesi, yumuşaması olmayacaktır. Faşizmin normal hali zaten budur. Emperyalizmin politikaları, uşak devletlerin bu politikaları uygularken yarattığı baskı kriz derinleştikçe, gün geçtikçe daha da büyümektedir. Faşizmin teşhirini yaparken faşist Kemalist diktatörlüğün “normalleşmeyeceğini” herkese anlatmalı; faşizmden yumuşama bekleyenler, faşizm tahlilini anti bilimsel ele alanlarla da mücadele etmeliyiz.

ZUFAR DİRENİŞİ VE MAOİZM : “ÖZGÜRLÜK SAATİ GELDİĞİNDE”

59 sene önce, Haziran ayının ilk günlerinde Körfez’de, Umman’ın Zufar bölgesinde sömürgecilğe, emperyalizme ve Sultan Said bin Taimur yönetimine karşı sürdürülen direnişin ilk kurşunu atıldı.

Direniş, 1950 yılında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) kurucusu George Habash tarafından kurulan Arap Milliyetçileri Hareketi'nin (MAN) bir dalı olarak kurulmuş ve 1965 yılına kadar MAN'ın Umman şubesi olarak faaliyet göstermiştir.

Bölge devrimcilerinin yeni bir rota arayışında oldukları dönemde, Çin Devriminin ve Maoist gerilla savaşının emperyalistlere karşı başarısı bölge devrimcilerini etkilemiştir. Zufar Kurtuluş Cephesi (DLF) Umman halkının mücadelesini Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı kasıp kavuran dekolonizasyon hareketinin daha geniş bağlamı içinde konumlandırmaya çalışarak Maoist teoriden ve Çin Halk Cumhuriyeti'nden önemli ölçüde ilham almıştır.

Ali Mahsin ve Talal Saad'ın da aralarında bulunduğu, Çin'de aldığı eğitimden dönen ve mücadelelerini Arap ulusal anlatısı değil enternasyonal anti emperyalist mücadele çizgisinde örgütlenme niyetinde olan kadrolar, 1968'de ikinci bir DLF Konferansının toplanması baskısı ile Hamrin Konferansını örgütlediler. Çin Komünist Parti yetkilileri, gözlemcileri ve basın katılımı ile gerçekleştirilen konferansta, bölgedeki devrimci mücadele kesin bir şekilde Arap ulusal anlatısını aşarak devrimci bir temele taşınmıştır.

İlerici kadrolar, konferansta resmen kabul edilen oldukça uzun bir tüzük taslağı hazırladı. Tüzük “birden fazla ülkede sosyalist devrimin zaferi nedeniyle dünyanın büyük bir bölümünü kapsayacak şekilde genişleyen halk mücadelesinin, uluslararası kurtuluş ve ilerleme güçlerinin emperyalist ve gerici güçleri nihai olarak yenilgiye uğratma yeteneği üzerinde büyük tarihsel etkileri olduğunu” açıklayarak başlar. “Savaşan Arap kitleleri”, kurtuluşun ulusal demokratik aşamasından geçen bu enternasyonal mücadelenin artık bir parçasıdır.

Hamrin Konferansı mücadele çizgisinde Maoizm'den etkilenen büyük bir gelişime yol açmıştır. Mao “Ordusu olmayan halkın hiçbir şeyi yoktur” demişti; yeni ismi ile Umman ve Arap Körfezi'nin Kurtuluşu için Halk Cephesi (PFLO-AG) ise bu halk ordusunu yaratmaya çalıştı. PFLOAG saflarında Maoizm'e uygun olarak, bir halk ordusunun en önemli özelliği siyasetin rolüydü: “Bir halk ordusu sadece silahlara ve tekniğe dayanmaz, esas olarak siyasete, komutanların ve savaşçıların proleter devrimci bilincine ve cesaretine, kitlelerin desteğine dayanır.” Bir halk ordusu, siyasi bir güç olarak doğası gereği, en zorlu koşullar altında bile yüksek derecede moral, mücadele isteği ve büyük ölçüde uyum ile sağlanabilir. Devrimin şiarı artık belliydi:

الفكر يقود البندقية
‘düşünce tüfeğe öncülük eder’

Tüzüğün bir diğer önemli noktası, açık biçimde Mao'nun Çelişki Yasasına dayanmasıdır: “Ama ne olursa olsun, bir gelişme sürecinin her aşamasında baş rolü oynayan tek bir baş çelişki bulunduğu kuşku yoktur. Bu yüzden, bir süreçte çok sayıda çelişki bulunuyorsa, bunlardan yalnızca bir tanesi baş ve belirleyici rolü oynar, geri kalanı ikincildir ve bağımlı bir yer tutar.” (Mao Zedung, Çelişme Üzerine) Tüzük, mücadelede baş çelişkinin belirlenmesi, ardından birleşik bir cephe inşa edilmesi, kırsal üs bölgelerinin kurulması, halk ordusu kurulması ve Halk Savaşının örgütlenmesi hedeflerini belirlemiştir. Bu yaklaşım ile Zufar, tüm bölgenin Halk Savaşıyla özgürleştirileceği ve körfez şehir devletlerinin kuşatılacağı bir kırsal üs olarak ele alınmıştır.

Zufar Direnişinde gerçekleştirilen faaliyetler, direnişin askeri hareketin yanı sıra sosyal ve kültürel bir dönüşüm hedeflediğini de göstermektedir. Devrimci liderler, toplumun her kesimini kapsayan ve günlük yaşamı iyileştirmeyi amaçlayan kapsamlı bir süreç örgütlemiştir.

- Kurtarılmış bölgelerde kurulan kamplarda sadece askeri eğitim değil, aynı zamanda siyasi eğitim ve okuryazarlık kursları da sağladı. Bu kamplar, devrimcilerin siyasi bilinçlerini artırmayı

ve ideolojik olarak güçlenmelerini amaçladı.

- Üç tarım komitesi kurarak aşiretlerin toprak ve su üzerindeki mülkiyetine son verdi. Tarımsal faaliyetler kooperatifler aracılığıyla organize edildi ve devrimciler yerleşik tarımı teşvik etti. Kooperatifler, üretilen fazla ürünleri PFLOAG'a sattı ve bu süreçte devrimci ekonomik sistemin temelleri atıldı.

- Ulusal Bildirge, kadınların kurtuluşunu ve erkeklerle eşit haklar ve görevler almasını sosyal adalet ve ilerici sosyalist toplumun gelişimi için gerekli gördü. Kadınların eğitimi ve toplumsal hayata katılımı teşvik edildi, bu da hareketin devrimci doğasını ve mevcut durumu aşma isteğini gösterdi.

- Feodalizme karşı mücadele kapsamında, aşiretler arası toprak ve su anlaşmazlıklarını sona erdiren ve intikam saldırılarını yasaklayan politikalar benimsendi. Halkın Sorunlarının Çözümü Komiteleri kuruldu ve bu komiteler halk iktidarının oluşmasını amaçladı, halkın adaletine güvendi.

ZUFAR DİRENİŞİNİN MİRASI

Hamrin Konferansından yalnızca 3 sene sonra, 1971'de Heiny Srouer tarafından çekimleri tamamlanan ancak finansal sınırlılıklar nedeniyle yapımı 1974'te tamamlanan belgesel, Umman Sultanlığındaki kurtarılmış bölge olarak bilinen Zufar eyaletinden günümüze kalan tek belgedir. Yönetmenin ifadesi ile “Orta Doğu'da ilk kez sessiz bırakılanların bir sesi vardı.”

Belgesel, bölge halklarını özgürleştirmek, birleştirmek ve eğitmek için devrimcilerin kullandıkları güçlü yöntemlere, mücadelelerine, sahip oldukları devrimci taktiklere, anti emperyalist mücadele ve örgütlenme çizgisinde derinlemesine bir bakış sunuyor.

Filmin açılış sekansı, bir gerilla koro sunun seslerini, şarkılarını acımasızca adadıkları İngiliz imparatorluğunun çökmekte olan kalıntılarıyla karşı karşıya getirerek sahneyi hazırlıyor ve marş başlıyor.

“İşgalciyle mümkün olan tek diyalog silahlı olandır.”

Siyah bir ekranda patlama ve makineli tüfek sesleri, köylülerin, işçilerin, öğrencilerin, silahlı kadın ve erkeklerin, yani direnişin savaşçılarının hareketsiz görüntülerinden önce geliyor. Belgeselde geçen her dakikada toprak ve su kolektifleşiyor, yemek pişirmek kadınların sorumluluğu, eğitim almak erkeklerin ayrıcalığı olmaktan çıkıyor. Kurtuluşu beklemek yerine direniş içinde devrimleştirilen günlük yaşam pratiklerine tanıklık ediyoruz.

İngiliz sömürgeciliğine, kabile bölünmelerine, ataerkil hiyerarşiye, yerli iş birlikçilere ve feodalizme karşı mücadele kolektif yürütülmektedir. Filmde tek bir kahraman yoktur. Sevimli ya da masum bir çocuk yoktur. Karikatürize edilmiş karakterler yoktur. Arşiv görüntüleri, broşürler ve diyalektik montajın kullanıldığı belgesel, sömürgecilikle salt milliyetçi çizgide mücadele edilemeyeceğini, bunun yerine etnisite, kabile ya da ulusla tanımlanması gerekmeyen, siyasi çatışmaları çözebilecek enternasyonalist, anti emperyalist bir anlayış gerektiğini göstermektedir.

Heiny Srouer, Arapları sistematik olarak kendi “geri kalmış” kültürlerinin tutsakları olarak gören Avrupa merkezci oryantalist varsayımı çürüterek, aynı anda politik, cinsel, kültürel ve ekonomik olan bir devrimsel süreci belgeliyor.

Film bize sömürgeciliğin, tiranlığın ekonomik, sömürgeci ve kültürel köklerini ve çelişkilerini tespit edebilen, bunlara her cephede karşı çıkabilen kolektif devrimci bir özne tanıtmaktadır.

RUSYA-KUZEY KORE

"KAPSAMLI STRATEJİK ORTAKLIK ANLAŞMASI" VE DERİNLEŞEN KAMPLAŞMA

Rusya Devlet Başkanı Putin'in 24 yıl sonra ilk kez Kuzey Kore'ye giderek gerçekleştirdiği ziyarette iki ülke arasındaki askeri ve ekonomik ilişkileri geliştirecek anlaşmalara imza atıldı. Dünyadan tamamen tecrit haldeki Kuzey Kore ile Ukrayna işgali nedeni ile ciddi yaptırımlarla boğuşan Rusya arasında gerçekleşen "Kapsamlı Stratejik Ortaklık Anlaşmasının" emperyalist hegemonya dalaşında yeni bir dönemece işaret ettiği söylenebilir.

Anlaşmanın askeri ve ekonomik içeriği her iki ülke özgülünde devam eden çeşitli yaptırımların gölgesinde şekillendi. Bölgesel savaşlar ve işgallerle devam eden emperyalistler arası kampaşma ve kutuplaşmanın derinleştiği bir süreçte Rusya ve Kuzey Kore arasında gerçekleşen stratejik anlaşma emperyalistler arası gerginliği kabartıyor. ABD önderliğindeki Batılı emperyalistler tarafından en rahatsızlık verici boyutu kuşkusuz "Soğuk Savaş" döneminde var olan ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin yıkılışı sonrası dağılan karşıt kampaşmanın yeniden canlanması tehlikesidir. Kuşkusuz emperyalist hegemonya savaşında Rusya'nın Kuzey Kore çıkartması bu değerlendirmeyi tek başına güçlendirecek bir hamle değildir. Nitekim hemen devamında Putin'in 2 günlük Vietnam ziyaretini de bu kapsamda okumak, Rusya'nın saflaşmayı derinleştirmek ve kendi gücünü tesis etmek amacıyla ittifakları güçlendirme hamlesi olarak ele almak daha verimli değerlendirmelere yol açacaktır. Nitekim Rusya, Kuzey Kore ile gerçekleştiren anlaşmaları "Stratejik Kapsamlı Ortaklık" olarak tanımlasa da Putin'in Vietnam ziyareti sonrası açıklamalarında her iki ülke ile ilişkilerin "Sovyetler" dönemine dayandığı ve bu ilişkilerin yeniden güçlendirilmesi yönünde atılan adımlar olduğunu vurguladı. Kuzey Kore lideri Kim Jong Yung ise anlaşmayı "Pakt" olarak tanımlayarak, daha önce ifade ettiği "Washington"la karşı karşıya kalan ülkelerle ilişkiyi geliştirmeyi amaçlayan düşüncelerinin ilk adımını gerçekleştirmiş oldu.

Rusya'nın gerek Vietnam gerekse de

Kuzey Kore ile gerçekleştirdiği anlaşmalarda öne çıkan en önemli nokta "savunma ve güvenlikte iş birliğini güçlendirme" olmuştur. Özellikle Kuzey Kore ile gerçekleştirilen "Kapsamlı Stratejik Ortaklık" anlaşmasının tam metninde, iki ülkeden birinin işgal edilme veya savaş durumuna itilmesi durumunda, diğerinin "askeri ve diğer yardımları" sağlamak için "gecikmeden elindeki tüm araçları" kullanması gerektiği ifade ediliyor. Bu anlaşmanın halihazırda devam eden Rusya-Ukrayna savaşında sahaya nasıl yansayacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ancak NATO üyesi ülkelerin temmuz ayında Ukrayna'ya

özellikle Asya Pasifik'te şekillenen konumlanışlarını da etkileyebilecek boyutta yaşanan "ortaklık anlaşmasına" karşı bölgedeki müttefikleri Güney Kore ve Japonya ile çalışmaları geliştirmeye devam edeceklerini ifade ettiler. Bununla birlikte anlaşmanın hemen ertesinde ABD'ye ait nükleer güçle çalışan bir savaş gemisi Güney Kore ve Japonya orduları tarafından gerçekleştirilecek olan ortak askeri tatbikata dahil olmak üzere Güney Kore'deki Busan Limanı'na geldi. Bölgede ise ilk karşı tepki Güney Kore'den geldi. Güney Kore yönetimi Rusya'nın bu tutumuna karşı Ukrayna'ya hava sa-

uygulanan uluslararası yaptırımlara da darbe vuracak içeriği mevcuttur. Anlaşma ile Rusya, Kuzey Kore'den "iş gücü" transfer edebilecek. Özellikle Ukrayna savaşı nedeniyle "azalan iş gücü"nü tamamlayabilmek amacıyla Rusya'nın Kuzey Kore'yi bir "iş gücü" havuzu olarak görme durumu mevcut. Ancak Kuzey Kore vatandaşlarının yurt dışında çalışmaları "BM Güvenlik Konseyi Kararı" ile yasaklanmış durumda. Bununla birlikte başta petrol ihracatı olmak üzere Kuzey Kore'ye birçok yaptırımın devam ettiği koşullarda Rusya açısından aynı zamanda BM kararlarına uymamama durumu söz konusu olmaktadır.

destek amaçlı "F-16 ve uzun menzilli füze" verileceğinin açıklamalarının ertesinde caydırıcı bir hamle oluşturma çabası içeriyor. Görüşme sırasında Kim Yong Jun'un Ukrayna'ya karşı Rusya'ya tam desteğini defalarca vurgulaması, var olan anlaşmanın Ukrayna-Rusya savaşında sahaya yansıma olasılığını güçlendirmektedir.

Anlaşma Batılı emperyalistlere karşı Rus emperyalizminin elini güçlendirirken, Kuzey Kore'de özellikle yaptırımlara konu olan askeri-teknik-teknolojik ürünlerin teminini Rusya üzerinden tedarik etmesinin önünü açmış oldu. Böylece iki ülke arasında ticari ağı güçlenmesi tıkanmaları da giderecektir. Bu anlaşma kazan-kazan anlaşmasıdır. Emperyalistler ve uşaklarının saflaşmasında gerilimi tırmandıracak özelliklere gebedir. Batılı emperyalistler şimdilik "endişelerini" ifade etmekle yetinirken,

vunma sistemleri de dahil olmak üzere "ölümcül silah tedarik" edebileceklerini belirtti. Güney Kore'nin bu çıkışı sonrası açıklama yapan Putin, Güney Kore'nin bu kararla büyük bir hata yapacağını, Ukrayna'ya mühimmatı tedarik ettiği durumda "Rusya'nın Güney Kore'nin mevcut yönetimini memnun etmeyecek kararlar alacağını" açıkladı.

NÜKLEER SİLAHLANMA ARTACAK MI?

Kuzey Kore ile Rusya arasında gerçekleşen anlaşmanın emperyalistler arası dengeleri etkileyeceği diğer alan ise "Nükleer Silahlanma" yarışı olacaktır. Özellikle nükleer savaş tamamlarının çalışıldığı koşullarda nükleer silahlanmada etkin olan iki ülkenin güç birliğinin "Batı emperyalistlerini" tedirgin edeceği açıktır. Bununla birlikte var olan anlaşmanın Kuzey Kore açısından

ANTI EMPERYALİST MÜCADELEYİ BÜYÜT

Bölgesel savaşlar, ekonomik savaşlar vb. ile süregelen emperyalistler arası saflaşmanın daha büyük kampaşmalara doğru evrildiği süreç yaşanmaya devam ediyor. Şimdilik daha kapsamlı çatışmaların gerçekleşme olasılığı zayıflığını koruyor ancak tüm adımlar olası büyük çatışmaya hazırlık içeriyor. Dünyayı ve insanlığı yok oluşturma sürükleyecek olan büyük bir savaşın hazırlıkları tüm emperyalistler ve uşakları tarafından gün gün büyüyerek ilerliyor. Daha fazla kâr, daha fazla sömürü, dünyanın yeniden bölüşümü uğruna mevcut hegemonya savaşını geri dönüşü olmayan bir savaşa doğru sürükleyen emperyalistlerin hiçbir ittifakında, anlaşmalarında insanlık adına bir yarar yoktur. Daha fazla zenginleşmek, daha büyük hâkimiyet uğruna öldürmek ve yok etmek emperyalizmin doğasında vardır. Enternasyonal proletarya ve dünyanın ezilen halklarının kanı ve canı üzerinden şekillenen bu hegemonya savaşına karşı kurtuluşun tek adresi gerçek ve tutarlı bir anti emperyalist mücadelenin büyütülmesi olacaktır. Emperyalistlerin dünyanın yeniden bölüşümü uğruna hazırlandıkları hegemonya savaşına karşı halkların kurtuluş mücadelesinin daha güçlü bir şekilde büyütülmesi gerekmektedir. Emperyalistlerin ve uşaklarının bize vereceği bir gelecek yoktur ama mücadelenin kazandıracağı büyük ve özgür bir dünya vardır.

MUNZUR, KİNEM VE DİLEK'E...

Dersim'de Halk Ordusuna bağlı Ovacık Birliği o gün ikiye ayrılacaktı. İçinde Ovacık Alan Komutanının da bulunduğu birinci grup bir görev için başka bir alana geçecekti. İkinci grup ise Ovacık'ta kalıp faaliyetlerine devam edecekti. Ovacık'ta kalacak olan grubun komüncüsü ayrılacak olan gerilla birliğinin beş günlük erzakını ayarlıyordu. Alandan ayrılacak olan komutan, Ovacık'ta kalacak grubun komutanı Dilek'le (Fatma Acar) konuşuyordu ve ona dönüş tarihini, kalacak grubun nasıl hareket edeceğine dair bilgiler veriyordu. Ve Dilek'le alanın özgün koşulları üzerine konuşuyorlardı. Dilek, Alt Komutanlık üyesiydi. İlk defa tek başına grubun başında olacaktı. Bunun getirdiği heyecanla birlikte tedirgindi aynı zamanda. Komutan, bu tür durumların her komutan adayında sıkıntılar yaratabileceğini, bu yüzden tedirgin olmanın bir anlamı olmadığını anlatıyordu Dilek'e. Dilek, bir komutan adayı olarak buna alışmalıydı.

Ovacık'ta kalacak gerillalardan biri de Munzur (Ferdî Karacan) idi. Munzur askeri olarak duyarlıydı ve onun öncülük yaptığı gerilla birliğinde ister istemez bir rahatlık oluyordu. Yani pusuya düşme, arazide olan düşmanı görememe, kilometrelerce uzaklıktaki helikopterin sesini alamama gibi bir olaya fazla rastlanmazdı. Dolayısıyla Munzur'un Ovacık'ta kalması, Dilek'i de bu ilk komutanlık deneyiminde rahatlatıyordu. Grupta kalacak diğer bir savaşçıyı aralarındaki tek yeni gerilla olan Kinem'i (Çiğdem Yılmaz) de rahatlatıyordu.

Yola çıkacak olan grup sabah kahvaltısından sonra dinlenmeye çekildi. Grubun komüncüsü Kazım, yola çıkacak olan grubun erzakını ve kalacak grubun akşam köyde alması gereken eksik erzak listesini yazmaya koyuldu. Diğer savaşçılar ise günlük işlerini yapmaya koyuldular. Ayrılık gününün sabahı böyle geçmişti Ovacık Birliğinin. Zaman dinlenmeye, işlerini yapmaya koyulan gerillaların ardından ayrılık vaktine doğru ilerliyordu ve ayrılıklar farklı oluyordu gerillada.

Bir göreve gitmeden önce bir daha dönmeyi ya da gelip de görmeyi düşünürseniz yani esasta bu düşünce varsa bu düşünce sizi çıldırtmaya kadar götürür. Onun için esasta bu düşünce olmaz, olmamalıdır. Fakat bunun tam tersi olan bu olasılığı hiç düşünmemek de olmaz. O zaman da o ayrılığın nedenini değersizleştirir. Bunun için bu olasılığı ne hep düşüneneceksiniz ne de hiç düşünmeyeceksiniz. Halk Ordusunda da bu böyledir. Ovacık Birliğinin üyelerinde de bu düşünce vardı o gün.

Ve zaman hızlanmıştı... Gerilla birliği akşam yemeğini yemiş, saat 17.00'ye ulaşmıştı. Bu demektir ki öncü grubun çıkma vakti gelmişti. Öncü grup belli bir yere kadar gidecek, gündüz gözü ile son kez yol hattını ve araziye gözeteleyecek, ana grup geldikten sonra da yola devam edilecekti. Yolculukları üç gün sürecek. Ana grup da hem uzun zamandır görmedikleri yoldaşlarını görme sevinci, gerillaya katılan yeni savaşçıları görmenin heyecan ve merakı, arkada kalan yoldaşlardan ayrılmış olmanın verdiği burukluk vardı. Öncü grup çıktıktan iki saat sonra, ana grup yoldaşlarıyla vedalaşıp yola koyuldular. Munzur ve Kinem emin olmak adına komutana notu verip vermediklerini sordular. Notu vermişlerdi, ama yine de sormuşlardı. Yoldaşlarına yolladıkları notta, durumlarının iyi olduğunu ve bir an önce kışın gelip yoldaşlarına duydukları hasretin giderilmesini beklediklerini söylemişlerdi. Ana grubun da yola düşme vakti gelmişti. Ana grup yoldaşlarıyla bir bir vedalaştıktan sonra yola koyuldu. Geride kalan grup ise Munzur'un esprileri eşliğinde noktayı toparlayıp sabaha ulaşmak için uykuya daldılar.

Alanda kalan grubun sabah ilk işi bu süre içindeki hareket tarzını belirlemeye gelmişti. Tabi ondan önce düşmanın alandaki hareketliliğinin bilgisi gelmişti. Bu durumla birlikte hareket tarzında düzenlemeler yapılacaktı. Aslında değerlendirmenin başında da sonunda da grup üyeleri aynı fikirdeydi. Düşmanın alandaki hareketliliğinden kaynaklı daha tedbirli davranılacak, Ovacık'ta

farklı bir alana geçilecek ve köylerde birkaç gün önce yapılan araç yakma eyleminin propagandası yapılacaktı.

Araç yakma eylemi başarılı geçmişti. Eylemi Munzur ve Dilek gerçekleştirmişlerdi. Kinem eyleme dahil olmadığı için birkaç gün boyunca yoldaşlarıyla konuşmamıştı. Fakat bu küskünlük eyleme çıkıldığı anda kalkmıştı zaten. Aslında eyleme dahildi. O, eylemin savunmasında kalmıştı. Fakat daha önde olmayı istiyordu, kırgınlığı bunun içindi...

Ovacık grubu önündeki kısa süreli faaliyete bunlar doğrultusunda yön verecekti. Kinem yine köylerde konuşkan ve halka bağlılığını, mücadeleyi ne için yürüttüğünü, aracın neden yakıldığını kurduğu cümlelerle anlatıyordu. Munzur ise tüm bunları susarak, gözleriyle anlatıyordu ve birlik faaliyetini bu yönde sürdürdü.

Takvim yaprakları 29 Haziran'ı gösteriyordu. O gün, birlik iki köye girmeyi planlamıştı. Munzur, Kinem ve Dilek bir köye, Kazım ve Mehmet ise bir başka köye gireceklerdi. Munzur, Kinem ve Dilek'in gidecekleri köy oldukça uzaktı. Üçü yola koyuldu. Köyün ışıkları artık görüldüğünde yorgunlukları silinerek yerini köylülerle buluşmanın heyecanına bıraktı. Köye girdiler ve ilk evin kapisini çaldılar. İçerde birilerinin olduğunu duyunca artık yorgunluklarından eser kalmamıştı çünkü en sevdikleri işi yapacaklardı, köylülerle bağ kurmak, onlarla sohbet etmek, onlara bir şeyler anlatmak ve onları dinlemek. Köyün bütün evlerini ziyaret etmişlerdi. Artık köyden ayrılma vakti gelmişti.

Henüz evleri dolaştıklarında yağmur yağmıştı. Ardından yağmur yerini toprak ve çamur kokusuna bırakmıştı. Toprak kokusunu almak için derinden nefes alan gerillalar başlarını gökyüzüne çevirdiklerinde doğanın şairi doğruladığını düşündüler; bütün yıldızlar Dersim'in

üzerine düşmüştü... Bu düşüncenin ardından Munzur da Kinem de bir yıldızın kaydığını gördüler ve aynı anda "bir yıldız kaydı" dediler. Üçünün de aynı anda bir gülümseme oturmuştu yüzlerine ve üç gerilla yıldızları aydınlatıkları gecede yola düştüler. Önlerinde birkaç saatlik yol vardı.

Belli bir süre yürüdükten sonra Hülukuşağı köyünün yıkık evlerini gördüler. Eskiden o köyde yaşayanları, şimdi nerede olduklarını, köylerini nasıl terk ettiklerini düşündüler. Yolun bir kısmında düşmana olan kinleri bir kez daha arttı. Gruptakiler bunları düşünürken gecenin karanlığını yırtan kurşun sesleri patladı.

Yıldızlar söndü, etraf karanlığa kesti. İlk Munzur göğüsledi kurşunları, ardından Kinem ona eşlik etti. Dilek, yapılması gerekeni yapabiliyordu, kenara atmıştı kendini, doğrultmuştu silahını düşmanın üzerine kurşun kusarken, anaların yüreğine bir sancı geldi oturdu. Tüm Halk Ordusu gerillalarının aklından bir anı gelip geçti, doğa sustu, toprak kokusuna kan kokusu karıştı; birkaç saniyelik zaman diliminde.

Dilek, yoldaşlarının şehit düştüklerini netleştirdikten sonra hesaplarını soracağına ant içti, Munzur ve Kinem'in huzurunda.

Kurşun sesleri arasında sıyrılıp çıktı pusudan, gecenin karanlığında. Bırakmıştı yoldaşlarını, tekrar onlara dönmek üzere. Ve gökte kayan iki yıldızın ışık tuttuğu Dilek yoldaş, onlardan birkaç ay sonra sözünde durdu ve uzattı ellerini Munzur ve Kinem'e, yüreklerde bir daha ebediyen ayrılmamak için...

(Bu yazı ilk olarak 2011 tarihinde Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'nin 161. sayısında yayınlandı.)

Batman ve Şırnak'ta ölümsüzleşen gerillaların cenazesi hastanede bekletiliyor

Beytüşşebap kırsalında hayatını kaybettiği belirtilen HPG'lilerin cenazeleri, Şırnak Devlet Hastanesi'nde bekletiliyor. Aileler, cenazelerin tanınmayacak halde olduğunu belirtti.

Şırnak'a bağlı Beytüşşebap ilçesinin kırsalında çıkan çatışmada ölümsüzleşen 4 HPG'linin cenazesi, 4 gündür Şırnak Devlet Hastanesi morgunda bekletiliyor. Teşhis için hastaneye giden aileler, cenazelerin tanınmayacak halde olduğunu aktardı. Aileler, ayrıca soğutucu verilmediği için cenazelerin koktuğunu ifade etti.

BATMAN'DA CENAZELER HASTANEYE GETİRİLDİ

Mawa'daki operasyon bölgesinden iki gerillanın cenazesi Batman Eğitim ve

Araştırma Hastanesi'ne getirildi.

Batman'ın Hasankeyf ilçesinde Mawa Dağı bölgesinde bulunan Xirbêkûr köyü kırsalında 18 Haziran başlayan ve önceki gün Gercüş ilçe kırsalına yayılan operasyon devam ediyor. Torê Bölgesi Bilêxşê köyü kırsalında SİHA, F-16, helikopter ve yüzlerce askerin katılımı gerçekleştirilen operasyon bölgesinden iki cenaze Batman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne getirildi.

Hastanede tedavisi devam eden iki kişiden Hasret Kaçar'ın ise bir bacağının ameliyat ile alındığı öğrenilirken Nurettin Tekin'in ise yoğun bakım ünitesinde tedavisine devam ettiğinin ve bilincinin açıldığı bildirildi.

Öte yandan 23 Haziran'da operasyon

bölgesinde çıkan yangının da yağın yağmur ardından söndüğü öğrenildi. Bölgedeki hareketlilik de sürüyor.

ŞAKİR ERDEMÇİ TOPRAĞA VERİLDİ

Mawa'da çıkan çatışmada ölümsüzleşen HPG'li Şakir Erdemci, Güneykent Mezarlığı'nda polis ablukası altında defnedildi.

Batman'ın Hasankeyf ilçesine bağlı Mawa Bölgesi'nde 18 Haziran'da çıkan çatışmada ölümsüzleşen HPG'li Şakir Erdemci'nin ailesi cenazesini teşhis ettikten sonra Batman Eğitim ve Araş-

tırma Hastanesi'nden aldı. Erdemci'nin cenazesi Mersin'in Toroslar ilçesinde bulunan Güneykent Mezarlığı'nda yalnızca ailenin katılımıyla polis ablukası altında defnedildi.

MAWA'DA BOMBARDIMAN SONRASI YANGIN

SİHA, F-16, helikopterlerle sürdürülen operasyonda bombardıman sonucu yangın çıktı. Operasyon bölgesi ilan edilen Mawa'da yangına müdahale edilmesine izin verilmiyor.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Nail Yusufoğlu (Parti İleri Militanı): 1960 yılında Elâzığ'ın Karakoçan ilçesinde doğan Ömer Nail Yusufoğlu, Proletarya Partisi düşünceleriyle tanıştıktan sonra gençlik alanında faaliyet yürütmeye başladı. Yusufoğlu, 1978 yazında İstanbul Hasköy'de faşistler tarafından katledildi.

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

29 Haziran 1985 tarihinde Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Bargini köyüne yakın bir mevrada konaklayan gerilla birliğini bir iş birlikçi ihbar etti. İhbarın ardından TC ordusuyla Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hayrettin Bakış (Parti Üyesi), Nihat Topuzoğlu (Parti Aday Üyesi) ve Metin Eker (Parti Aday Üyesi)** ölümsüzleşti.

Aziz Erkoç (Parti Aday Üyesi): Dersim'in

Hozat ilçesine bağlı Tağar köyünde doğdu. 1980 yılından önce mücadeleye katıldı. 29 Haziran 1985 tarihinde Dersim Ovacık-Eğrikavak köyünde TC ordusuyla Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Cevher Yaşar (Parti Militanı): Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Pulan köyünde doğdu. Yaşar, Proletarya Partisi düşünceleriyle 1978-79'da lise yıllarında tanıştı. '80 döneminde gözaltına alınarak işkenceli sorgulardan geçirilen Yaşar, militan yapısıyla tavizsiz direniş geleneğinin sürdürücüsü oldu. Gördüğü ağır işkencelerden başı dik çıktı.

TC ordusu iş birlikçi Pulan Köyü muhtarının cezalandırılmasını bahane ederek bir operasyon başlattı. TC ordusu operasyon kapsamında Mazgirt ilçesinin Pulan, Haraba, Beroç, Kuşxane ve

Velyan köylerinde baskınlar düzenledi. Baskınlar içlerinde Cevher Yaşar'ın da olduğu birçok köylü gözaltına alındı. Yaşar, Germisi Yatılı Bölge Okuluna yerleşen askeri tabura götürüldü. Burada köylülere günlerce işkence yapıldı. Yaşar, "ser verip sır vermeme" ilkesine sahip çıkarak işkencecileri yenilgiye uğrattı. Direnişi karşısında herhangi bir bilgi alamayan TC ordusu, Yaşar'ı katletti ve "intihar etti" yalanıyla işkenceyi gizlemeye çalıştı.

Ferdi Karacan (Parti Militanı): Tokat'ın Zile ilçesinde Kürt ulusuna mensup emekçi bir ailede doğdu. Kendisi de bir işçi olan Karacan, yıllarca çeşitli yerlerde işçilik yaptıktan sonra İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde 2006 yılında Proletarya Partisiyle ilişki kurdu. 2007 yılının haziran ayında Halk Ordusuna katıldı. 29 Haziran 2010 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde Çiğdem Yılmaz'la birlikte TC ordusu tarafından kurulan pusuda ölümsüzleşti.

Çiğdem Yılmaz (Parti Militanı): 1987 Sivas'ın Zara ilçesinin Kanlıçayır köyünde Kürt ulusuna mensup bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yılmaz, 2003 yılında İstanbul'da lisede okurken

Komsomolda örgütlendi. Uzun bir dönem İstanbul'da faaliyet yürüttü. 2007 yılında yaptığı evlilikten sonra baskıyla mücadeleden uzak tutulmaya çalışıldı. Buna karşı duran Yılmaz, evliliğini sonlandırarak mücadeleye devam etti. Tekrardan örgütlenmesiyle beraber önce Diyarbakır'da sonra da Çukurova'da faaliyet yürüttü. 2009 yılında Proletarya Partisinin gerillaya katılım çağrısına olumlu yanıt veren Yılmaz, 2009 yılının ağustos ayında Halk Ordusuna katıldı. 29 Haziran 2010 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde Çiğdem Yılmaz'la birlikte TC ordusu tarafından kurulan pusuda ölümsüzleşti.

Yurdal Yıldırım (Parti Militanı): 1979 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabali köyünde doğdu. Almanya'da yaşarken Proletarya Partisi ile tanışan Yıldırım, 1999 yılında Karadeniz'e giderek Halk Ordusu saflarına katıldı. 29 Haziran 2011 tarihinde Çemişgezek'e bağlı Bozan yaylasında HPG gerillalarıyla ortak bir faaliyetten dönerken, TC ordusunun pususunda yaralandı. Yaralı olmasına rağmen yine aynı pusuda ağır yaralanan HPG'li Mazlum Erenci'yi çatışma bölgesinden çıkarmak isterken, aldığı ikinci mermiden sonra ölümsüzleşti.

yazının başlangıcı arka saydadır...

örgütlemadaki yetersizlikleri reformizmin, tasfiyeciliğin ve revizyonizmin güçlenmesine olanak tanımaktadır. Ezilen halk kitleleri ve devrimci saflarda çeşitli düzeylerde etkin olan reformist, revizyonist, tasfiyeci etkinliği kırmak hem de geniş halk kitlelerini karşı karşıya oldukları somut sorunlar üzerinden örgütlemek ve harekete geçirmek için uluslararası düzeyde tutarlı bir anti emperyalist cephenin oluşturulması zorunluluk olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle AEL'in kurulması önemli bir adımdır. AEL'in ciddi ve tutarlı bir anti emperyalist mücadeleyi uluslararası düzeyde örgütlemesi ancak ortaya koyduğu politik çizgiyi pratikle birleştiren bir hat izlemesi halinde olanaklıdır. Salon toplantıları ve çeşitli sorunlara ilişkin açıklamalar yapmakla kendisini sınırlandıran anlayışlardan esas olarak ezilen halk kitlelerinin sorunlarına çözüm olmak amacıyla gerçekleştireceği pratik tutumuyla ayrıştırmalıdır. AEL, ortaya koyduğu ideolojik-teorik ve politik anlayışını pratiğe dönüştürdüğünde emperyalizme karşı mücadelede güçlü bir merkeze dönüşecektir." sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Sunumun ardından toplantılara katılan Atılım, Devrimci Cephe ve Proleter Devrimci Duruş temsilcileri söz alarak oluşturulan AEL'in çalışmalarını selamlayarak düşüncelerini aktardılar. Ardından katılan kitleye söz hak-

kı verildi. Birçok kişinin söz aldığı, eleştiri ve önerilerini sunduğu canlı tartışmaların olduğu toplantı, mücadelenin geliştirilmesi için başarı dilekleriyle sonlandırıldı.

'EMPERYALİSTLER VE UŞAKLARINI YERYÜZÜNDEN SİLELİM'

AEL İsviçre'deki üçüncü tanıtım toplantısı, İTİF Pikniğinde gerçekleştirildi. Sunum, AEL Koordinasyon Komitesi içinde yer alan Partizan temsilcisi tarafından gerçekleştirildi. Partizan temsilcisi yaptığı sunumda "Sınıflar mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği tarihsel yükün farkındayız. Emperyalistler ve tüm gericiileri alt edebilecek bilincimiz ve inancımız var. Hepsinden de önemlisi, daha yaşanılır bir dünya özlemi içinde olan ve bunu hak eden milyarlarca yoksul ve ezilen halkın gücüne inanıyoruz. Bu çağrıya kulak verelim, emperyalist saldırganlığın her biçimine karşı yoksul ve ezilen halkların antiemperyalist barikatını oluşturalım. Gelin emperyalistleri ve uşaklarını yeryüzünden silmek için enternasyonal proletaryanın, ezilen halkların ve ezilen ulusların mücadelelerini birleştirelim." dedi.

PARİS'TE TANITIM YAPILDI

23 Haziran'da Fransa'nın Paris şehrinde AEL'in tanıtım toplantısı gerçekleştirildi.

Toplantıya Türkiyeli ve Fransız anti em-

peryalist, anti faşist kurumlardan Genç Devrimciler, Genç Devrimciler Ligi, Fransız Öğrenci Sendikası'ndan temsilcilerin yanı sıra Proleter Devrimci Duruş, AVEG-KON, ADHK'dan ve Teori ve Politika'dan temsilciler katıldı. Emperyalist sistemin içinden geçtiği kriz, hegemonya dalaşı, saldırganlık sarmalının haksız savaşların yaygınlaşmasının önünü açtığına dikkat çekildi.

Tırmanan emperyalist saldırganlığın dünya halklarının direnişiyle karşılaşacağı, bu saldırganlığa Demokratik Halk Devrimleri ve Proleter Devrimleri gerçekleştirme mücadelesini geliştirerek yanıt vermenin ilkesel düzeyde öneminin kavranmasının zorunluluğuna değinildi. Partizan temsilcisi bu bağlamda anti emperyalist mücadelenin, AEL'in ideolojik ve politik perspektifin de ortaya konulan bakış açısıyla örgütlenip büyütülmesi gerektiği, AEL'in buna yanıt veren, sahiplenilip güç verilmesi gereken bir mücadele cephesi ve aracı olduğunu vurgulayarak tüm anti faşist, anti emperyalist güçleri AEL'in perspektif ve programını incelemeye, AEL'e güç vermeye ve beraber yürümeye davet etti.

Fransız Genç Devrimciler söz alarak AEL ilkelerini tanıdıklarını, bu mücadele perspektifinden bir parçası olduklarını ve sonraki tanıtım toplantılarında ve mücadele alanlarında birlikte olmak istediklerini ifade ettiler. Salonun yaklaşık yarısını oluşturan

devrimci gençlerin disiplini ve heyecanı dikkat çekiciydi.

ADHK'dan temsilci anti emperyalist birliklerin, AEL'in kurulmasının önemine, güç ve destek verilmesine bütün anti emperyalist güçlerin ortak hareketin önemine vurgu yaptı. AVEG-KON adına söz alan temsilci AEL ve Partizan'a başarı dileyerek yine anti emperyalist mücadele birliklerinin ve mücadelede ortaklaşmanın önemine değindi. Proleter Devrimci Duruş temsilcisi AEL'i selamlayıp anti emperyalist mücadelede ortaklaşmak istediklerini, AEL eksenindeki mücadeleyi desteklediklerini ve gereken katkıya hazır olduklarını söylerken Hamas'ın İslamcı gerici bir güç olarak müttefik görülmesine dair eleştiriler yönetti.

Son olarak söz alan Partizan temsilcisi meseleye MLM siyaset ilkelerini esas alarak baktıklarını, bazı gerici güçlerin de emperyalizme karşı verdikleri meşru ulusal mücadele ve direnişle nesnel olarak dünya devrim cephesi içindeki varlıklarını tarihsel örnekleriyle anlattı.

AEL Tanıtım Toplantısı Partizan temsilcisinin, bütün anti emperyalist, anti faşist güçlere AEL'e katılma, güç verme, AEL'i incelemeye ve anti emperyalist mücadeleleri birleştirme çağrısı ve "emperyalizme karşı birlik, mücadele, zafer" sözleriyle bitirildi.

Adana F Tipi Hapishanesinde pilot uygulamalar tecridi derinleştiriyor

Adana F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesinde tutulan Tutsak Partizan Engin Bulut gazetemi-ze gönderdiği mektupla hapishanede yaşanan hak ihlallerini aktardı.

Bulut'un aktardığına göre hapishane idaresi pilot uygulamalarla tutsaklar üzerindeki tecridi derinleştiriyor. Bulut tutsak yakınları örgütlenmelerine, İnsan Hakları Derneğine ve avukatlara hapishanedeki pilot uygulamalara karşı harekete geçme çağrısı yaptı.

Adana F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesi (Eski adıyla Kürkcüler) devlet tarafından pilot hapishane olarak ele alınıyor ve burada tutsaklar üzerinde çeşitli "deneyler" yapılıyor. Hapishane 1. Müdürü sürekli değişirken her gelen müdür kendi "uygun"

gördüğü yasakları hayata geçiriyor.

Bulut, kişiye göre değişen yasaklarla ilgili şu örneği aktardı: "Kantinde satılan elektrikli kahve makinesi tutsaklar tarafından satın alınıp kullanılmaya başlandı. Fakat müdür değişikliğinin ardından hücreler basıldı ve ücretini ödemediğimiz kahve makinelerine el konuldu. Ayrıca birdenbire cimbız, pamuk ve yara bandı satışları durduruldu; bunları almamız yasaklandı"

TELEVİZYONLARA EL KONULDU

Tutsaklar, tabi tutuldukları disiplin soruşturmalarının ardından iletişim, görüş ve hücre cezaları alıyor. Bu cezalarda tutsakların dışarıyla olan bağı telefon, mektup, faks ve açık-kapalı görüş yasaklarıyla kesilirken Adana

F Tipi'nde tutsakların hücrelerinde bulunan, ücretini ödeyerek aldıkları televizyonlara el konulmaya başlandı.

Bu uygulamayla ilgili Adalet Bakanlığınca alınan bir karar bulunmuyor; yine hapishane müdürü ve yönetiminin keyfi yasaklarından birine tanık oluyoruz.

REÇETESİZ, İSİMSİZ İLAÇLAR VERİLİYOR

Hapishanedeki bir diğer pilot uygulama da yeşil ve kırmızı reçeteli olmayan ilaçların dahi "dozlu" verilmesi. Tutsaklar, adli tutukluların intihar etmemesi için tek doz ilaç verildiği açıklaması yapan yönetimin intiharlara karşı böyle bir "önlem" uygun görmesine tepki gös-

teriyor. İlaç kutularındaki ilaçların tek tek kesilerek verildiğini, ilaçların isminin dahi ne olduğunu bilmediklerini belirten Bulut ilaç almayı reddettiklerini ve bu nedenle disiplin cezası aldıklarını aktardı.

FOTOĞRAFLARDA "KAN BAĞI" ARANIYOR

Engin Bulut, hapishane idaresinin tutsaklara gönderilen fotoğrafları da engellemeye başladığını aktardı. Bulut, gardiyanların tutsaklara gelen fotoğrafları kapı mazgalından göstererek fotoğrafta bulunan kişileri tanıyıp tanımadıklarını sorduğunu ve eğer kan bağı yoksa fotoğraflara el konulduğunu belirtti.

AEL'İN TANITIM TOPLANTILARI GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Avusturya ve İsviçre'de Anti Emperyalist Lig'in tanıtım toplantıları gerçekleştirildi.

Mor-Kızıl Kolektif'in Innsbruck'ta 16 Haziran'da gerçekleştirdiği "Haziran'da Ölmek Zor Pikniği"nde Anti Emperyalist Lig'in (AEL) tanıtımı gerçekleştirildi.

AEL, 2 Haziran 2024 tarihinde "Anti Emperyalist Lig Koordinasyon Komitesi" imzalı açıklama yayımlayarak kuruluşunu deklare etti. Türkiye'den "Partizan", Brezilya'dan "Halkın Haklarını Savunmak İçin Devrimci Cephe", Meksika'dan "Halkın Akımı-Kızıl Güneş", Ekvator'dan "Halk Mücadelelerini Savunma Cephesi" koordinasyon komitesi içinde yer alıyor.

AEL Koordinasyon Komitesi bileşenleri AEL Kuruluş Konferansını gerçekleştirecekleri zamana kadar mümkün olan en geniş birlikteliği sağlamak için dünyanın çeşitli ülkelerinde anti emperyalist güçlerle görüşmelerine devam edeceğini belirtti.

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA KARŞI BİRLİK

Tanıtım toplantısında emperyalizmin krizinin derinleştiği ve bunun sonucu olarak saldırganlığını arttırdığı vurgulandı. Buna karşı enternasyonal proletaryayı ve ezilen dünya halklarını daha zorlu bir süreç beklediği belirtildi. Emperyalist saldırı savaşlarına, haksız savaşlara, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı AEL'i inşa etme çağrısı yineleni. Tüm anti emperyalist güçleri AEL içerisinde örgütlenmeye ve mücadele etmeye davet edildi.

Partizan temsilcisi önümüzdeki süreçte tüm anti faşist güçlerle ortak toplantıların gerçekleştirileceğini belirterek AEL'in anti emperyalist mücadelede önemli bir mevzi olduğunu ve tüm ilerici devrimci güçleri birlikte mücadeleye davet ederek konuşmasını sonlandırdı.

ZÜRICH VE BASEL'DE AEL TANITIM TOPLANTILARI

15 ve 16 Haziran tarihlerinde Zürih ve Basel'de Partizan tarafından AEL tanıtım toplantıları gerçekleştirildi.

Basel'de yapılan toplantılar devrim ve komünizm şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra Partizan temsilcisi tarafından AEL'in kuruluş amacı, ideolojik ve politik çizgisi, program ve işleyişi, emperyalistlerin durumu ve planları, işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimci ve komünistlerin durumuna dair sunum yapıldı.

Partizan temsilcisi konuşmasına başlarken 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yıl dönümü vesilesiyle direnişi selamladı. Birçok anti emperyalist oluşum varken neden AEL'in kurulduğuna dair soruların akla gelebileceğini, bundan kaynaklı öncelikle bu konuya açıklık getirilmesi gerektiğini vurgulayarak konuşmasına başladı.

Partizan temsilcisi konuşmasında "Uluslararası alanda hepimizin de bildiği gibi kendisini 'anti emperyalist' olarak tanımlayan birçok örgüt mevcuttur. Fakat yine hepimizin bildiği gibi anti emperyalizmi algılayış ve anti emperyalist karşı duruşta da çeşitli farklılıklar bulunmaktadır. Bu kadar çok anti emperyalist örgütün olmasının en başta gelen nedeninin emperyalizmi tanımlayış ve emperyalizme karşı mücadelenin nasıl gerçekleştirileceğini belirleyen ideolojik-politik çizgi farklılıkları olduğunu söyleyebiliriz." ifadelerine yer verdi.

Partizan temsilcisi konuşmasının devamında "AEL'e hükmeden ideoloji proletaryanın ideolojisidir ve anti emperyalist mücadele proletaryanın politik iktidar mücadelesine dolaylı olarak hizmet etmelidir. İdeolojik bir kolaj oluşturularak tutarlı bir anti emperyalist mücadele yürütülemediğini görüyoruz." dedi.

İDEOLOJİK SALDIRILARA KARŞI MÜCADELE

Partizan temsilcisi "Devrimci ve komünistlerin ezilen halk kitlelerini devrim için

devamı 23. sayfada...

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20